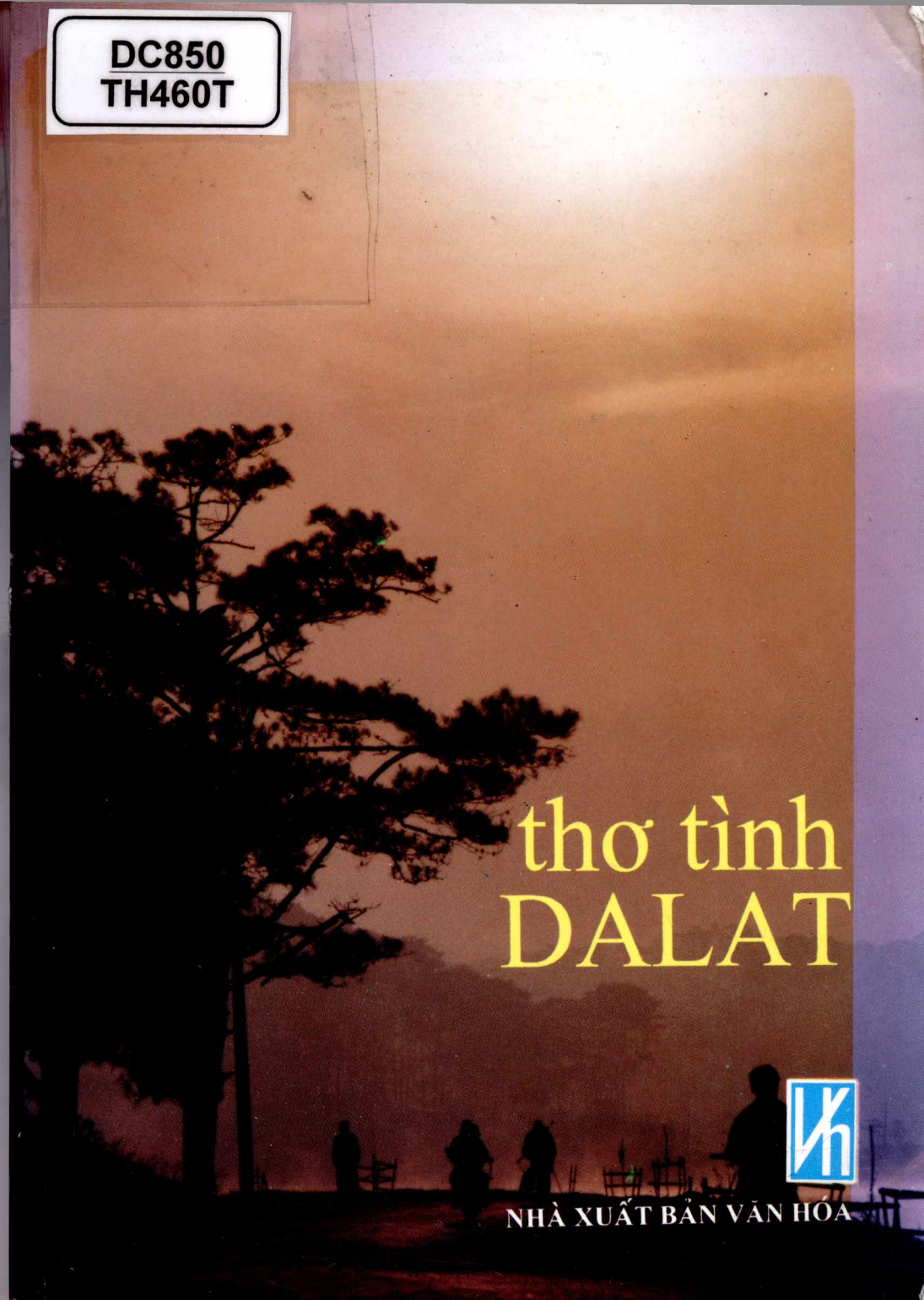

DC850
TH460T

thơ tình DALAT

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA

HOA HỒNG TRẮNG

Thơ GIA DỪNG
Ảnh HỮU NỀN

Em là hoa hồng trắng
Tôi như chú ong vàng
Hoa thơm trong vườn cấm
Ong một đời lang thang

GIA DŨNG
SỬU TÂM BIÊN SOẠN TUYỂN CHON

thơ tình DALAT

THƠ CHON LỘC
NHIỀU TÁC GIẢ

*

Thư viện tỉnh Lâm Đồng

DC. 766

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA
HÀ NỘI THÁNG 12-1996

CÙNG MỘT TÁC GIẢ

Sáng tác

- * **Chiều trăng.** Thơ - NXB Văn Học
- * **Tứ tuyệt vô đề.** Thơ - NXB Văn Học
- * **Mùa cốm mùa trăng.** Thơ - NXB Hội Nhà Văn
- * **Người đọc thơ giọng trầm.** Thơ - NXB Thanh Niên
- * **Bất ngờ ngoảnh lại.** Thơ - NXB Thanh Niên
- * **Bông hồng trắng** Thơ - NXB Thanh Niên
- * **Bây giờ em ở đâu ?** Thơ - NXB Phụ Nữ
- * **Ngõ hoa vàng.** Thơ - NXB Hà Nội
- * **Cánh cửa khép hờ** Thơ - NXB Lao Động
- * **Đơn ca** Thơ - NXB Văn Hóa
- * **Nắng Tân Trào** Thơ - Hội Văn nghệ Hà Tuyên

Biên soạn

- * **Duyên thơ tập 1** NXB Văn Hóa
- * **Duyên thơ tập 2** NXB Văn Hóa
- * **Thơ chọn lọc tập 1** NXB Văn Học
- * **Vườn Thanh** (tuyển thơ) NXB Văn Hóa
- * **Thơ tình Đà Lạt** NXB Văn Hóa
- * **Kinh Bắc** NXB Văn Hóa

Đang soạn

- * **Chúng tôi đánh giặc và làm thơ** (tuyển thơ)
- * **Đà Lạt : Hoa và Thơ**
- * **Thơ Trữ tình GIA DŨNG**

ĐẶNG NGUYỆT ANH

ĐÀ LẠT ƠI, MAI THÀNH NỖI NHỚ

*M*ai em về
để lại những rặng đông
tiếng chuông nhà thờ giục giã
Đà Lạt thức dậy
sau đêm bình yên

Mai em về
gửi lại những hoàng hôn
sương trắng giăng mờ đỉnh núi
góc phố chia tay
ngập ngừng bối rối ...

Mai sẽ xa những ô đất bậc thang
những bàn tay cần mẫn thắp năm
cho Đà Lạt xanh tươi hoa trái

Mai em về
Viện hạt nhân ở lại
vươn mình lên cao

Đà Lạt ơi
gửi lại gió thông reo
phút tĩnh lặng
chiều bên hồ Than Thở
thung lũng Tình Yêu chín vàng nỗi nhớ
Nguyễn Du thăm thẳm một con đường

Mai xa rồi
những phố chưa kịp quen
tiếng vó ngựa lẻ loi con đường dốc
hoàng hôn buồn
ai dạo bước sau mưa ? ...

Đà Lạt ơi
mai thành nỗi nhớ
mai em về
mang Đà Lạt về theo.

Đà Lạt, 20/6/1995

KHÔNG ĐỀ

Anh và em lẫn vào nhau
Lẫn vào nhau tự lúc nào không hay

Như trời xanh lẫn trong mây
Như nước trong đất như cây trong rừng

Như sông hòa biển mênh mông
Như ngàn gió lẫn vào trong đất trời

Như lời ru quyện vành môi
Như bao la sóng suốt đời biển xanh

Lẫn vào nhau nữa đi anh
Cái tên riêng đã hóa thành tên chung

1987

NẾU ANH BIẾT ĐƯỢC

*N*ếu anh biết được ... chiều nay
Gió từ đâu đến ... thổi gầy nhành mai
Một đời gió có vì ai
Xô nghiêng chiều tím ra ngoài hoàng hôn.

NGƯỜI KHÔNG CÓ TỘI

Nếu giờ này anh còn đi trên đường
Cho em làm ánh trăng theo
Anh đang trần trở bao điều
em đâu nữa làm vàng trăng vô tư

Nếu anh về căn nhà cuối phố
Cho ánh trăng em lọt qua song cửa
Nếu anh đang bắn khoả trên những trang
đang dở

Xin cho em làm một tử thơ
Nếu anh đã ngủ
Cho em đi vào giấc mơ

Ôi những mong ước thơ ngây
Nhưng
Em không có quyền
Và đêm nay
Xin với biển bình yên
Hãy nổi sóng cồn cào dữ dội
Cuốn phăng đi
Những ý nghĩ vẩn vơ này

Để cho em
Trong bình thản đêm nay
sẽ là **NGƯỜI KHÔNG CÓ TỘI**

VƯƠNG ANH

EM Ở BÊN KIA MÙA LÁ

*B*ên kia, lá sim tím tím
Áo em bật dậy màu vàng
Em như ngôi trăng hiện xuống
Bồng bềnh tóc nụ vòng - vang.

Em ở bên kia mùa lá
Để anh đong gió cành say;
Lại những vòm xanh ngái ngủ
Trình nữ, cây đời trở gai ?

Bên này, cành me, lá khế
Ai đi qua bóng đã thềm ...
Nhớ mùa đôi theo tiếng đế
Hẹn nhau, lúa thở, bờ cong ...

Em ở bên kia mùa lá
Hái măng, dỡ sắn, tìm sim
Biết đâu có người liếc trộm
Suối hoa, em tắm một mình ?

Thôi thì trăng theo mùa lá
Bên này sông có người thương ...
Ai bày: Nợ nhau nỗi nhớ
Sang xuân nụ lá ngập ngừng.

Mùa lá, bên kia mùa lá
Trao nhau vòng tay thiên nhiên
Nắng mới mở cảnh trầu quả
Để cho “con nhện giăng mùng ...”

Bên kia, hoa sim tím tím
Ao em bật dậy màu vàng,
Em là ngôi trăng hiện xuống
Bồng bềnh tóc nụ vòng - vang ...

EM LÀ CỎ TRÊN ĐÁ

Em là cỏ trên đá
Thạch thảo chẳng yếu mềm
Trắng bảo em là vậy
Cho mặt trời ngả nghiêng.

Em là cỏ trên đá
Chưa gặp nhau bao giờ
Để bây chừ hơi thở
Bập bùng cỏ giăng tơ ...

Em là cỏ trên đá
Nào Thạch Thảo nguyên sơ
Mặc ai chờ, ai đợi
Đâu trắng muộn, sao mờ ?

Em là cỏ trên đá
Anh ước là sương đêm
Đậu bờ vai nho nhỏ
Để biết em dịu hiền.

Em là cỏ trên đá
Đôi má ứng ứng tìm
Anh ước là tia lửa
Đưa em nhìn lúng liêng ...

Em là cỏ trên đá
Thảo thơm cả bốn mùa
Nồng nàn hương cỏ mật
Và bồi hồi me chua ...

Em là cỏ trên đá
Mơ màng và khát khe
Anh trào mồn chín dốc
Theo Thạch Thảo, tìm về ...

Em là cỏ trên đá
Thạch Thảo chẳng yếu mềm
Trắng bảo em là vậy
Cho mặt trời ngả nghiêng.

Thạch Thảo ơi cỏ đá
Chiều - em, luôn dụi dành
Nụ hoa trong đông bão
Ngan ngát tận chiều - anh !

1995

LÊ HOÀNG ANH

THEO ANH

Cho em làm mây

Theo anh lên cao nguyên

Che nắng, che sương, che làn gió lạnh

Cho em làm đóa hồng bên cửa nhỏ

mỗi khuya về cùng anh chuyện thầm thì

Giữa khung trời có một vì sao sáng

Đêm giật mình anh hãy nhìn ra

Sao chớp mắt trầm tư như muốn hỏi

Giữa trập trùng anh có nhớ nơi xa ?

Mỗi sớm anh đi trên con đường nhỏ

Mimosa vàng hững hờ lưng đồi

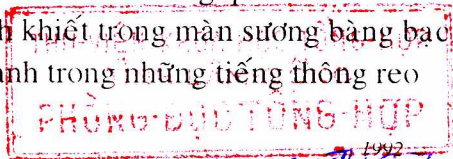
Em tia nắng lẩn trong hoa đỏ

Cứ mỉm cười trong mỗi cánh hoa tươi

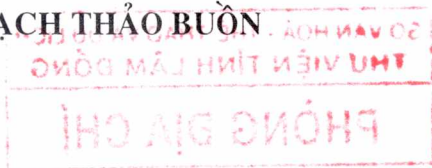
Tường vi leo bờ rào
Khi đi qua kéo rách áo ghen anh
Em nghịch ngợm nấp trong chùm hoa đỏ
Cành lao xao trước gió gọi chào

Em theo gió về nhẹ lay trang sách
Em mơ hồ trong tiếng chuông xa
Em mơ màng trong chùm đèn ấm áp
Em ngan ngát xanh phía núi mờ xa

Em rì rầm trong tiếng thác reo
Theo chân anh mỗi sáng qua đèo
Em thanh khiết trong màn sương bằng bạc
Em gọi anh trong những tiếng thông reo

THẠCH THẢO BUỒN

Anh tiễn em bằng chùm hoa thạch thảo
Tim tím buồn chẳng biết nói chi
Cánh hoa ánh hết nỗi lưu ly
Sao đêm Đà Lạt nhẹ đậu về khóe mắt

Hình như lại trong veo
Sương mây xa
Để núi ngóng trông theo
Vi vút giữa thông reo
Cánh hoa bỗng giật mình
Nghe trái sầu rơi rụng

Giọt sương tím trên cánh hoa mong manh
Hay sao trong khóe mắt
Rơi vào hóa long lanh

Đà Lạt 1994

HOA LƯU LY

Có phải em lựa màu tím
Trong tia nắng làm cánh hoa ?
Có phải em lấy giọt sương
Ngấm trong đất để làm nhụy ?
Vì vậy mà em
mảnh mai
Thương cảm
Tím ngát
Cho lòng tôi nhung nhớ ?

Ôi em
Giọt nước mắt của ngày gặp lại
Của lời hẹn lúc chia ly
phút mê say
Trong cái nắm tay ấm áp.
Em ơi,
Cái chiều sương mù bay
cứ lất lay
nhớ trong tôi ...

Đà Lạt 1991

HỮU ÁI

THẤY THƯƠNG

Em về dòng ấy bến xưa
Có còn thương nhớ người đưa chuyến đò
Lả la chi những tiếng hò
Dập dìu cũng thể cánh cò mà thôi
Mênh mông những bể cùng khơi
Sóng lừng cũng thể lòng tôi nhớ nàng
Gặp nhau chi rửa vôi vàng
Những thương những nhớ đời càng khổ đau
Đường dài thật giả vàng thau
Nặng tình thăm nghia trầu cau bến chờ
Em về bên đó ... ầu ơ
Lời ru ai vọng ...
ngẩn ngơ anh buồn.

1995

LỜI EM

Em chẳng thể nào tới được cùng anh
Những cơn đau ngày cũ
Hằn lên trong đôi mắt buồn như thể
Những cơn mưa u ám dịu dàng
Chỉ có hai đứa mình ủ ấm cho nhau
Ngoài kia cơn bão tháng ba
Ngoài kia cơn mưa dầm tháng bảy
Mùa đông
Lũ côn trùng rúc đáy hang
Chỉ có anh và em đốt đuốc đi tìm kỷ niệm
Kỷ niệm thở trên môi anh khe khẽ
Kỷ niệm trả lại cho em nước mắt, nụ cười
Kỷ niệm giăng như tơ trời
Phủ xuống em nỗi khát một ngày chưa biết
Một ban mai mơ đầy ắp tiếng cười trẻ nhỏ
Một ngôi nhà bên sông
Hoa trái rụng quanh vườn
Tại sao em lại sợ hãi ?
Anh như mặt trời xa ngái
Chút hương còn sót lại
Có là gì đâu anh.

1994

TRẦN KIM BẢNG

SƠN NỮ

Sơn nữ ơi!

Bồng bênh sương dăng

Sào sặc vòm thông

Mưa rơi nát vụn gương hồ

Em đi về đâu?

Những con đường dốc, cỏ hoa lượn lờ lấp lối!

Sơn nữ ơi.

Đóa hồng nhung đóa cẩm chướng

Đóa phong lan đều không thay thế nổi

Anh chỉ đi tìm một mình em thôi

Sơn nữ ơi!

Chú cuội trên vầng trăng rằm kia có thể cười

Núi có thể hôn ghen gieo chớp lửa

Và dân dã rì rầm lời chợ búa

Anh vẫn đi tìm em thôi!

Sơn nữ ơi!

Đà Lạt tháng 5/1996

LƯU LINH

Đường gieo huyền ảo ven đồi
Bâng khuâng lữ khách gặp người chiêm bao
Suối ngàn hay khúc tiêu giao
Vòm thông nghiêng bóng xôn xao mặt hồ.
Xuân Hương ơi! Sóng đòi thơ!
Bồng bênh ngôn ngữ mộng mơ hiệu vãn

Mất ai se sợi tơ tầm
Đàn ai gảy khúc tri âm dặt dìu
Lòng như cánh én phiêu diêu
Chao trên ngọn thác nắng chiều chênh vênh
Phong lan bưng nở đầu ghềnh
Trái tim đá bỗng phân vân đêm ngày
Rượu cần chưa ngậm đã say
Rừng thu vàng rưng rưng đầy tiếng chim
Trái hồng đào trĩu cành vịn
Mà sao như thể trốn tìm trăm năm
Phải đâu câu chuyện gió trăng
Rì rầm vách núi rì rầm đèo mây?
Sóng hồ ngậy ngất men say
Thuyền lưu linh chở tháng ngày lưu linh

HỒ THỊ BÌNH

MÙA NHỚ

*M*ưa cứ dứt từng cơn rồi mưa lại
Bao nhiêu năm không thay đổi sắc màu
Ta nuôi tiếc những tháng ngày thơ dại
Giọt buồn nào nhòe ướt trái tim nhau
Và ta gọi mùa mưa - mùa thương nhớ
Lòng băng khuâng ngồi ngắm giọt mưa sa
im lặng quá, tiếng mưa rơi tít tách
Nhớ thương làm se lạnh cả lời ca.
Rồi lại tiếp những năm mòn mắt đợi
Lá thư tình nhòa nhạt nước mưa
Ta góp nhặt chút gì anh để lại
Trong ngôi nhà ta ở ngày xưa
Lòng ta hát vu vơ và nhớ
Kỷ niệm xưa cũng nhòe ướt lâu rồi
Ta ngượng ngùng cố níu thời gian lại
Trời cho ai, lòng biết đợi chờ!

NƠI ẤY

Nơi ấy bên kia núi
Tôi gửi trái tim mình
Nơi có mối tình không thể nói
Sưởi lòng tôi những lúc u buồn.

Nơi ấy, bên kia núi
Có người yêu - yêu say đắm quên mình
Trăngmười tám mối tròn đã khuyết
Gặp nhau rồi thuyền lại sang sông
Yêu lặng lẽ - một mình yêu đơn chiếc
Lòng đơn côi cô quạnh một mình.

ĐÊM VẮNG ANH

Cánh màn đêm khép lại
Trời chuyển dần vào khuya
Con phù du mãi mê
Đập cánh vào hoang tưởng

Còn tôi thức với dòng sông
Đi sâu vào cõi bẽ bàng của nhau
Sông tình cờ gặp chiêm bao
Để con thuyền mãi lạc vào bến không.

BÙI VĂN BÔNG

HOA ANH ĐÀO

*V*ẫn còn gió lạnh đời thông
Trời chưa ấm nắng để hong triền đời
Mà sao hoa đã nở rồi
Bừng lên sắc nắng cho đời nhớ hoa
Sắc hồng nhớ áo người xa
Nhớ khăn trong gió ai qua trước làng
Chiều buồn cánh én mơ màng
Hoa anh đào nở bên hàng thông xanh.

Tìm nơi Đà Lạt đất lành
Nụ hoa tụ nắng trên cành non tơ
Màu hoa gọi tuổi mộng mơ
Cánh hoa mang lửa đợi chờ tình yêu
Gió đông mang lạnh sang chiều
Hoa đem thương nhớ mà treo giữa lòng.

Nắng xuân chưa hẹn đôi thông
Hoa anh đào đã thấp hồng ngõ quen
Không rượu nồng chẳng hương men
Mà hoa nâng bước người lên núi đồi.

TRỞ BƯỚC SANG MÙA

Lối nhỏ sang mùa trở lá bay
Mùa hè gửi nắng thấm hàng cây
Để cho hoa cúc đem thu đến
Gió thả mây về thung lũng say

Em trở gót son qua chiều vắng
Đơn sơ áo trắng mộng mơ hồn
Nỗi nhớ đưa buồn về tĩnh lặng
Tình yêu theo gió gọi hoàng hôn

Hơi thở lâng lâng lọc gió chiều
Mây về lưng dốc đón thông reo
Rừng êm như hứng trời thu nhớ
Ngõ phố bên đồi xanh mát theo

Mộng mơ áo trắng hồn vương gió
Óng vàng hoa cúc ửng hồng mây
Một mình trở bước hoàn duyên nợ
Về xứ hương tình dạ ngất ngây.

MƯA LẠNH

Phố đông riêng bước lẻ buồn
Nghe rơi tầm tã mưa tuôn giữa lòng
Hàng me có nắng chiều hong
Tương tư ướt lạnh giữa dòng tình duyên
Biết làm sao sưởi ấm lên
Nên chẳng nhạt lại cái duyên khó cầm ?

Núi vương trong nỗi đau thâm
Mỏng manh sợ gió phong trần thổi đi
Không gian như chẳng có gì
Nắng không vàng nữa cây thì lặng im.

Một mình lẻ bóng đi tìm
Trái tim ghen giữa đám chìm tâm tư
Đi về đâu ?

bước chân chừ

Tình như vô nghĩa buồn như vô bờ
Hồn đau buông nổi thần thờ
Mây buồn đem giận giăng mờ trời thương.

Mưa lòng rơi xuống tơ vương
Duyên tình rơi giữa nẻo đường chiều xuân
Ngẩn ngơ trong gió phong trần
Nghe đời tha thiết lòng dần tạnh mưa.

PHẠM QUỐC CA

NGÀY XUÂN THÀNH PHỐ ANH ĐÀO

Tháng giêng về trong lại tiếng thông reo
Thành phố sang xuân đỏ rực anh đào
Như tình yêu em hồng lên gương mặt
Màu hoa dâng niềm rạo rực miền cao.

Ngày ngấm rượu vui
Đường chập ô màu
Mây ngũ sắc trôi đi
Nắng sáng bừng lung phố.
Thông dâng nển dưới trời xanh bờ ngõ
Hoa quỳ vàng nở ấm lối ta qua.

Hoàng hôn buông tím ngắt dây đôi xa
Thành phố như nằm trong huyền thoại
Nghìn viên-ngọc-ngọn-đèn thấp mình lên
mê mải
Tưng bừng dạ hội những vì sao.

Đêm thủy tinh lóng lánh
Dưới cầu
Một mảnh thuyền trăng chờ về bến lạ.

TRONG RỪNG

Thong reo ngàn lá nắng
Thoang thoảng mùi nhựa thơm
Rải vàng trong lặng lẽ
Ngàn vạn chiếc kim trơn ...

Trên thảm êm vàng ấ
Chúng tôi ngồi bên nhau
Bướm bay đôi lặng lẽ
Mây trắng lòng sâu.

Mặt trời xuyên qua lá
Óng ánh những tia nhìn
Tận cùng của hạnh phúc
Tôi đắm vào mắt em.

Bàn tay mềm lá nỡn
Môi thơm hương quả tươi
Mùa xuân trong dáng nhỏ
Em tặng một mình tôi.

Thông reo ngàn lá nểng
Thoang thoảng mùi nhựa thơm
Rải vàng trong lặng lẽ
Ngàn vạn chiếc kim trơn ...

1994

VẮNG

Mgày lạnh vắng mặt trời đóa hoa hồng
thấp lửa
Vắng vắng trắng sao tự thấp mình lên
Riêng anh cứ vào ra tha thẩn
Chẳng biết làm gì khi vắng em

1986

NGUYỄN HỮU CÁN

CHIA ĐÔI NỖI NHỚ

Tặng Đoàn Giao Hưởng

Em về

Phố biển chiều nay
Tóc em ngậm nắng
Một ngày dần buông

Pensé nở

Tím ven đường
Câu thơ lỗi nhịp
Còn thương trắng gầy

Em về

Phan Thiết chiều nay
Chia đôi nỗi nhớ
Chất đầy trang thơ
Trái yêu
Chín mọng từng giờ
Ngọt hay là đắng?
Ngu ngơ ta buồn

Đà Lạt 1993

LÊ BÁ CẢNH

TRĂNG MUỘN

Dưới vầng trăng viên mãn
Đưa chân em qua đồi
Đà Lạt chừng bớt giá
Ấm thêm tình đơn côi

Ánh trăng loang trắng đồi
Tà áo dài trắng nhuộm
Ôi một vầng trăng muộn
Thốn thức hoài không thôi !

HÀ LINH CHI

MÀU HOA TUỔI TRẺ

Ưỡn bản thân như ánh mắt chia ly
bông hoàng lan nở đầy phố vắng
màu hoa biếc - khởi đầu giọt nắng
xao động hoài mỗi bước tôi đi

thưở ấy bên em tôi đã nói gì
không nhớ hết bàn tay ngỡ nghệch quá
hái tặng em một chùm hoa đầy lá
ơ màu hoa - ngỡ màu bình minh

không biết mùi hoa hay hương tóc em
thơm rất lâu trên áo tôi hồi đó
ta chia tay chiến tranh và tuổi trẻ
hương hoàng lan đôi lúc thoảng về

những vùng rừng bom trút lá tôi đi
hoa thường ngày có khi không kịp ngấm
bạn bè tôi đùa bên mép vũng:
- nhật ký chiến trường thơm mùi phong lan !

tôi lại về với thành phố cứu mang
hai hàng me đã vàng hươm mùa quả

GIỌT NẮNG TRÊN TAY

Em cúi xuống chân mình
đỡ cánh hoa diếp đại
nở sắc vàng mềm mại
giọt nắng bên đường đi

nâng ngang mặt thắm thì
lời buổi đầu gặp gỡ
hơn mọi lời mừng rỡ
cánh hoa vẫn lặng im

mưa ướt đầm tóc em
bàn tay như ấm lại
thay cho điều định nói
em ngẩng mặt nhìn trời

giọt nắng của tôi ơi
đừng tàn trong sương lạnh
trái tim cần sưởi ấm
dù một chấm nhỏ nhoi

giữa mênh mông núi đồi
lá cùng hoa sắc sỡ
cánh hoa vàng bé nhỏ
động nắng trên tay người

Đà Lạt, 18/7/1981

HOA TÍM CAO NGUYÊN

Chiều hanh khô cao nguyên
gió quẩn quanh tr²ng cỏ
lặng lẽ dưới rừng thông
hiền ngoan hoa tím nở

như một lời nhắc nhở
sau cánh cửa thời gian
như một dòng yêu thương
qua tháng ngày cách trở

chấm tím nhỏ khiêm nhường
là màu hoa em đó
giữa rừng hoa lẫn cỏ
dễ chìm vào lãng quên

như nụ cười hồn nhiên
quay tìm không thấy nữa
một chấm tím lặng thầm
đủ gợi niềm thương nhớ

có điều gì rất riêng
“đừng-quên-tôi” cứ nở
không nhòa trong rục rĩ
tim tím chiều cao nguyên

HOÀNG CƯỜNG

HOÀI

Em tìm về quên lãng
Một màu tím ban sơ
Cơn mưa nào xa ngái
Năm tháng qua hững hờ

Thoảng mùi hương hoa ngâu
Nắng nghiêng thêm đỏ úa
Sân rêu mềm nhung lụa
Ngóng xa mờ hoen mi

Không ngắt cánh lưu ly
Chẳng có lời từ biệt
Sao mà nghe tha thiết
Một chiều mưa đã xa !...

Từng giọt buồn lặng lẽ
Rơi đầy cốc ngẩn ngơ
Dập dìu trong tiếng nhạc
Mưa lại giăng giăng mờ.

NUỐI

Chấp nối những tiếng hát
Hắt hụi giữa đêm trăng
Hương đồng êm dịu quá
Nghe tiếng lòng băng khuâng

Đưa nhau về thăm lặng
Bài tình ca một thời
Qua rồi em ngoạn lại
Đâu còn tuổi đôi mươi !

Cơn lốc đời cuốn ta
Em một lần dang dở
Đêm này chung lối quê
Nghe phập phồng hơi thở

Ngọt đắng nào cho nhau
Rồi xót xa vụng dại
Còn đâu tình ngu ngơ
Mà lòng thương nhau mãi.

Phía xa kia thành phố
Đường về hai lối chờ
Ta và em rẽ lối
Nghe hồn mình bơ vơ

Còn trong tim giữ lại
Hương đời xanh giấc mơ.

02/199

ĐỖ TOÀN DIỆN

TÀ ÁO TRẮNG BAY

*D*ịu dàng tà áo trắng bay
Nhòa trong nắng sớm đông đầy sương mai
Gió hôn lên vạt áo dài
Tôi hôn vào gió...

Giữ hoài nụ hôn
Thời gian chạm tuổi trắng tròn
Không gian như lẫn cung buồn cung vui
Thướt tha trong trắng một thời
Tôi yêu màu áo

Trọn đời tôi yêu

3.1989

GIA DŨNG

**BIẾT VẬY THÔI MÌNH
CHẲNG LÊN ĐÀ LẠT**

Biết vậy thôi mình chẳng lên Đà Lạt
Để mắt ai đắm đắm chiều xa
Sương trắng giăng ngang trời viễn xứ
Trắng ngẩn ngơ lên, trắng ngẩn ngơ tà

Chợt ghé Xuân Hương, chợt dừng Than Thở
Không hẹn hò cũng ràng rịt Cam Ly
Đêm thăm thẳm Đồi Cù lộng gió
Nghe chơi vơi một thoáng hương quỳ

Biết vậy thôi mình chẳng lên Đà Lạt
Cho lời ai giảng mắc u buồn
Giờ già biệt chưa hẹn ngày gặp lại
Khuất mặt rồi lòng xa có tơ vương?

Biết vậy thôi mình chẳng lên Đà Lạt
Để ngày về xa xót cao nguyên
Lòng đơn chiếc như cánh chim đơn chiếc
Mất đôi cuối trời: Đà Lạt không em !

TRĂNG LÊN RỒI ĐÓ

*Trăng lên rồi đó anh à
Nói chi thì nói em về kéo khuya*

Ca dao Huế

Em nhủ anh: trăng đã lên rồi đó
Đêm càng sâu trăng càng cao càng tỏ
Con đế buồn ca mãi khúc bi thương
Gió lạnh lùa se mặt nước Xuân Hương

Đêm đã khuya rồi trăng đã xế
Em phải về thôi, em phải về với mẹ
Kéo khuya rồi mẹ nhắc em trông
Kéo khuya rồi ... Anh có biết cho không ?

Phía Đồi Cù gió hun hút lạnh
Thấp thoáng sao khuya nhạt cuối trời
Sao anh cứ lặng thẳm mãi thế
Chỉ tiếng thở buồn nhắc với em thôi

Tiếng thở buồn làm sao em hiểu được
Chỉ vầng trăng san sẻ nỗi niềm
Vầng trăng cũng như anh lặng lẽ
Lặng lẽ em về sau phía trăng nghiêng ...

ĐÀ LẠT CHIỀU NAY

Chiều nay Đà Lạt mình anh
Nghe thăm thĩ tiếng thông xanh tự tình
Cuối chiều chút nắng mong manh
Chút sương giá chút gió lành lạnh qua

Chiều đi bóng núi nhạt nhòa
Mình anh du khách không nhà đơn côi
Em xa góc biển chân trời
Nhớ nhau anh gọi tên người ngày xưa

Người xưa biết ở đâu giờ
Mình anh lạc giữa bờ vớ phố rừng
Ngút rừng thăm thẳm ngàn trùng
Lang BiAn với vợi nửa vừng trăng sa

BÂY GIỜ EM Ở ĐÂU

Bây giờ em ở đâu
Lá rơi vàng lối cũ
Con dốc nhỏ gập ghềnh
Lối xưa mờ bụi phủ

Cửa đóng phòng lặng im
Thêm hoang nghe lạnh gió
Chiếc giầy phơi cuối chiều
Vất ngang tàu chuối rủ

Bây giờ em ở đâu
Mùa thu không còn nữa
Khóm cúc xưa tàn phai
Sắc nhạt nhòa nắng úa

Bây giờ em ở đâu
Có nhớ về chốn cũ
Cây bàng bên lối quen
Lá bầm như máu ứ

Bàng có nói gì đâu
Mà gió lùa trần trở
Tôi đứng tựa gốc bàng
Cho bóng mình bớt lẻ

Bây giờ em ở đâu
Tôi biết mình vô cố
Sao lại trở về đây
Về đây còn chi nữa

Con thuyền khác đưa rồi.
Sông đổi dòng bến lở
Dấu xưa theo người xưa
Về đây làm chi nữa

Bây giờ em ở đâu ?
Bây giờ em ở đâu ?
Bây giờ em ở đâu ?

MAI NAM DUONG

CHIỀU ĐÀ LẠT

Chiều cao nguyên thênh thang
Mimosa nở vàng
Sương mù đan thấp thoáng
Chiều ơi, chiều xôn xang.

Rừng thật gần mà xa
Như mắt em trong vắt
Như tóc em dịu mát
Như cuộc đời tôi yêu.

Tôi muốn làm làn gió
Đến Dalat chiều nay
Để cho lòng thanh thản
Để cho hồn ngất ngây.

Tôi muốn làm áng mây
Lang thang khắp nơi này
Để soi mình trong nước
Để bay cùng hương bay.

Dalat 11/1993

NGUYỄN THANH ĐẠM

TÔI ĐÃ TÌM THẤY TÔI

Tựa tổ chim treo trên vách núi
Một căn phòng nhỏ nhoi,
Giúp tôi tìm lại tôi
Lối lên
hàng trăm bậc.

Sự thật lung linh nên huyền thoại
Cay đắng cuộc đời vụt lùi xa,
Mắt em đón buông lời ru xanh lại
Dải đồng bằng xơ xác,
lốc vừa qua.

Tựa tổ chim treo trên vách núi
Một căn phòng nhỏ nhoi.
Vượt lên hàng trăm bậc,
Tôi đã tìm thấy tôi.

CHIỀU VỀ TRÊN PHỐ NÚI

Chiều về trên phố núi
Nắng nhạt lưng đồi xa,
Chân mình nên khách lạ
Bâng khuâng, ôi tóc thề.

Nếu không mắc hẹn hò,
Nhà gần thôi, em nhé
Vậy xin yên bình lại
Những bước chân xốn xang !

Trời đang độ hoa vàng
Mà lòng tôi xanh lá.
Nếu không mắc hẹn hò
Nhà gần thôi, em nhé ...!

Chiều về trên phố núi
Nắng nhạt lưng đồi xa ...

BẢN NHẠC KHÔNG LỜI

Chỉ lặng im khi đứng trước em
Và mãi thế như chưa hề biết nói.
Một bức tranh,
Đắm đuối rồi tự hỏi
Tôi say theo nét bút tuyệt vời !

Lắng nghe em,
Trong bản nhạc không lời,
Ai đã phổ nổi lòng thành giai điệu,
Có lẽ nào chưa bao giờ em hiểu
Duyên cớ chi anh bối rối vụng về ?

Như con sông
Sông chảy đam mê,
Thầm dâng biển tình rừng tha thiết !
Lắng nghe em
Có chút gì cuồng nhiệt.
Lửa vô hình
Ngọn lửa trong tim

Chỉ lặng im khi đứng trước em
Và mãi thế như chưa hề biết nói.
Lắng nghe em trong bản nhạc không lời !

MAI ĐÌNH

BÀI THƠ VIẾT DỖ

Cơn gió nào thổi phía không anh
Mang hơi lạnh của mười năm về trước
Nơi chúng mình làm ngổn ngang sắt thép
Đôi lúc chợt thềm
Một ngọn gió thoảng qua
Mười năm thật xa
Em lại ngỡ như mới ngày hôm trước
Bên sông Đà mình làm thơ
Bài thơ chẳng bao giờ anh biết được
Em làm tự tìm mình
Cất giữ đã mười năm ...
Hà Nội bây giờ vẫn tím sắc bằng lăng
Hàng hoa sữa vẫn ủ hương mỗi tối
Mười năm ... làn hương còn đợi
Gội mái tóc em thơm đến bây giờ
Nơi thành phố cao nguyên em viết tiếp bài thơ
Nửa trang giấy vẫn đợi anh
Em vẫn mong
Dù em rất biết
Cơn gió vô tình vẫn thổi phía không anh !

BUỔI SỚM TRONG RỪNG

Mỗi sớm mai thức dậy
Em có nghe gì không
Bầu trời tinh khiết quá
Trong trẻo đến không cùng

Lạnh lốt tiếng chim rừng
Vấn vương làn khói mỏng
Đôi chim gáy vờn nhau
Lá thông rơi xao động

Mỗi sớm mai thức dậy
Em nhận thấy gì không
Mình bỗng thành thơ trẻ
Giữa ngút ngàn rừng thông

Em tung tăng xuống suối
Tóc xõa căng bờ vai
Cá đùa tung mặt nước
Như đón nụ cười ai

Mỗi sớm mai thức dậy
Em nhận thấy gì không
Vườn cà phê bông nở
Hương bay vào mênh mông

Hoa cà phê trắng ngát
Trên tay em chai sần
Ứng hồng đôi má đỏ
Tôi chợt gặp mùa xuân

Mỗi sớm mai thức dậy
Em có nghe gì không
Lời thì thầm của đất
Tặng riêng cho chúng mình

NÓI VỚI EM

Em bển lên mời tôi miếng trầu
Lá trầu xanh già từ thời con gái.
Hạnh phúc đọng trong mắt em với vợ
Ngày mai em bước theo chồng ...
Lá trầu xanh
Xanh đến nao lòng
Quả cau nhỏ chín thắm mong ước,
Chạnh lòng thương
Tình yêu người thuở trước
Sự tích cau trầu
Em có nhớ hay quên ?
Miếng trầu xanh cánh phượng em têm
Cho tôi nhớ cô Tấm hiền quả thị.
Dẫu ngày mai cuộc sống còn sóng gió
Em có là cô Tấm của hôm nay?

4/1995

P.N THUỜNG ĐOAN

VỀ ĐÀ LẠT

*M*ưa và gió ở sau lưng
Sương cùng trăng gãy nửa chừng núi cao
Chiếc xe chậm chậm xuống đèo
Lũng sâu vút tiếng chim kêu nhói lòng

Em đi tìm núi bỏ sông
Tìm sương khói vướng trong mênh mông chiều
Đi tìm tiếng lá thông reo
Quên câu mẹ hát “...chiều chiều ... ầu ơ ...”

Em đi tìm dốc sương mờ
Tìm vầng trăng rớt xuống hồ chết trôi
Ngựa xiêu vó lạc chân trời
Em xiêu bóng lạc qua đời hoang vu.

4/1996

KHUỐC TỪ

Em yêu lắm cánh hồng vàng trong gió

Nhưng ...

Không mang về đâu !

Anh nhận lại dùm em.

Nơi em ở quanh năm không buốt rét

Nắng hừng hực trên đầu

Hồng sẽ chết mất thôi !

Đà Lạt quanh năm sương như khói

Em sợ tình anh như mù sương

Lỡ một ngày ...

Trời có nắng

Sương tan đi ... em trở trời bên đường !

Em yêu lắm Mimosa vàng nở
Nhưng ...
Không dám nhận đâu !
Em ... trả lại cho anh.
Em là du khách một lần ghé bước
Mai về rồi ...
Cho em gửi lại đóa Pensé anh tặng
Hoa sẽ tàn dưới vết bánh xe lăn
Tình chỉ còn là thoáng gió mong manh.
Trên đôi môi thời gian từng trải.

Em yêu lắm ...
Nhưng đành trả lại.

6/1990

ĐÀ LẠT CUỐI THU

Cuối thu em về ...

Không có lá vàng !

Màu xanh đậm vai lá

Áo lãng du lặc loài rong phố

Anh ở đâu em tìm không ra ?!

Anh ở đâu giữa Đà Lạt mù sương ?

Em mỗi chân trên con dốc cũ

Gốc thông xưa mốc màu rêu phủ

Đêm

lẻ một chỗ ngồi.

Gió hồ đêm buốt mình em
Sương che đường lên đồi Cù văng
Trăng đang chờ ai bên trời dăm dăm
Vó câu hun hút lối mòn quen.

Anh ở đâu cuối thu này ?
Phố núi nhỏ mà em tìm không thấy
Thần thờ dấu bàn tay lạnh giá
Đường xa em về ...
Trăng độ lượng soi theo.

20/10/1994

DÃ QUỲ

Em vàng thân giữa mù sương
Em vàng áo đợi bên đường gió đông
Em trần vai chịu phong trần
Hương mong manh phấn mỏng manh dịu dàng

Núi nghiêng ôm bước chiều tàn
Em nghiêng cánh nhỏ níu bàn chân xa
Người về quên mất đường hoa
Xác vàng ngơ ngẩn nhìn tà huân phai.

11/1994

THẠCH THẢO BUỒN

Hoa tím từng cánh mỏng
Tàn phôi trong nắng trưa
Nhớ mùi sương xa thăm
Nhớ mắt nhìn tiễn đưa

Hoa tím buồn trong gió
Níu chút hương lặng thầm
Phố núi giờ xa lắm
Rét chân chiều bơ vơ

Hoa tím trong lòng tím
Ngẩn ngơ đường xe về
Làm sao gió đừng lạnh
Làm sao gần nhau hơn ?!

Mặt trời không còn nữa
Trăng đắm sương lâu rồi
Thạch thảo tàn cánh nhỏ
Lịm tím bờ môi khô.

24/10/1996

PHAN HỮU GIẢN

HÒN VỌNG PHU

Chân trời tím
Lịm hoàng hôn
Chờ vợ núi đứng
Tạc Hòn Vọng Phu

Mẹ bỗng con gọi nắng mưa
Mỏi mòn trông sóng biển xô bạc đầu
Vạch trời đất giữ muôn sau
Trang huyền thoại thấm nỗi đau nhân tình

Thương người xưa
Xót phận mình
Bể dâu mấy cuộc
Lênh đênh đập vùi ...

Khổ nào hơn nỗi đơn côi
Bóng chim trôi dạt ngang trời bão đông
Duyên tơ ấp ủ cháy lòng
Khát khao khắc khoải chờ mong người về ...

Bốn mùa
Đêm lạnh tái tê
Giật mình thức
Lại đèn khuya
một mình ...

Chưa yên mái ấm gia đình
Mỗi con tim
một dáng hình Vọng Phu

MÃI NGHE CHIM HÓT

Đôi mắt lá răm
Như nguồn nước mát
Thấm đất cao nguyên
Dịu lòng anh khát

Cái miệng hay cười
Đôi môi chín mọng
Anh chưa uống cạn
Nụ hôn đầu đời

Khuôn ngực tròn đầy
Thơm hương hoa sữa
Ru anh giấc say
Đêm ngày thương nhớ

Nâng bàn tay nhỏ
Quấn quít tơ vương
Chăm con nuôi mẹ
Cho anh lên đường

Suối tóc mây vương
Thưa dần năm tháng
Trải mấy gió sương
Nên vườn xuân thắm

Nước mây lồng bóng
Chúng mình bên nhau
Mãi nghe chim hót
Quên ta bạc đầu ...

VỚI MIMOSA

Chùm bông vàng dịu nắng vườn tơ
Rung rinh lá bạc phấn sương mờ
Em như hương sắc thu Đà Lạt
Anh mãi mê tìm ... lạc bến mơ

HỒ THUY MỸ HẠNH

LẶNG LẼ MÙA THU

*L*ặng lẽ chiều - cái lặng lẽ mùa thu
Nắng vội vã theo mặt trời lặn xuống
Những cánh chim trên đường bay về muôn
Có chở dùm nỗi nhớ của em theo ?

Lặng lẽ chiều - lặng lẽ tiếng thông reo
Căn phòng trống trước sau đầy ấp gió
Và như tâm hồn em từ dạo đó
Cũng chắt đầy kỷ niệm của đôi ta

Mãi mãi còn hoài niệm những ngày qua
Con đường chiều vắng im vàng sắc lá
Không có anh đời đã chia đôi ngã
Tiếng tơ chùng trầm tịch cả không gian

Lặng lẽ chiều - Lặng lẽ đón mùa sang
Những cơn mưa kéo dài như không dứt
Cơn đau buốt âm ỉ trong lồng ngực
Mất nhau rồi buồn biết mấy hở anh ?

Đơn Dương 17/8/1996

HOÀNG NAM HIỀN

(*Kim Chi*)

CHÂN TRỜI TÍM

Về thăm bến cũ một chiều
Sóng vỗ nhịp nhàng kẻ đá
Con đò gác mái đầu hiu
Nghe hồn nhớ thương buốt giá

Tiếng ai hát câu vọng cổ
Vườn hồng cỏ phún xanh rêu
Chim xanh tung trời gọi gió
Cổ Thi bạc mệnh thân Kiều

Xa xa vạch tím chân trời
Sóng dồi cột cao giữa biển
Mặt trời lặn phía chơi vơi
Ồn ào âm thanh dậy bến

Hoàng hôn phai xanh sắc lá
Gió lay nhẹ tiếng vàng rơi
Thời gian tím vào muôn ngả
Tình xưa vắng nhịp xa vời

Tím sẫm màu đêm kỳ dị
Gió vít phi lao uốn cong
Sóng ru xanh vòng thế kỷ
Mảng sáng lóe dần hừng đông

NGHE HỒN VỖ

Ta níu hồn trắng nghiêng bến vắng
Nghe ngàn lẻ một chuyện đêm khuya
Cỏ cây thức dậy xanh tình sử
Bến đợi ai về ú ớ mê

Mở trang cổ tích soi đường thăm
Trắng xóa màn mưa tím dáng xưa
Bảy sắc cầu vồng còn ám ảnh
Hồn mưa ngất ngưỡng, nắng vào chưa ?

Chuyện tình trăm mặt dài mê lộ
Đến hẹn bao mùa thu nắng lên
Câu thơ hóa đá nghe hồn vỡ
Hỏi vết đau nào chưa có tên

Ta về nhật lá chiều đông lạnh
Gom lại mùa qua nhúm lửa lòng
Thương quá mưa sâu giăng ngút ngút
Ngàn trùng đá vỡ giữa hư không

TRÁI TIM CƯỜI HÓA ĐÁ

*A*nh nhìn em đắm đuối
Em ngắm mình đẹp hơn
Bất ngờ anh lảng tránh
Nếp gương nhăn tuổi hờn

Thiên đường nào cho em
Hoang vu nhòa ngọn lửa
Chưa thỏa lòng cơn khát
Đã chìm vào bóng đêm

Em như loài hoa “dại”
Mọc giữa cánh đồng “khôn”
Lạc đường chiều xa gái
Tím nổi buồn cô đơn

Tình yêu đến lần đầu
Ngỡ như là tất cả
Tình yêu đến lần sau
Trái tim cười hóa đá

NGUYỄN THỊ ÁNH HỒNG

DA DIẾT SÔNG DINH

Hạ đến. Em chưa về sông Dinh
Thương bờ tre xóm nhỏ
Dòng sông xanh dài như nỗi nhớ
Gió thì thâm bảo nhỏ:
Về đi thôi! ai đợi ai chờ.

Nhớ ánh hoàng hôn điểm trắng cánh cò
Tuổi thơ thả diều ngang bờ cát
Đất quê bốn mùa nắng khát
Em đi xa sông nước vỗ ngọt lòng

Nhớ bến dò độ trước
Mỗi chiều em tan học
Sợ ướt vạt áo dài
Nhắc ai: nhẹ mái dầm thoi nhé

Những ngày xa nổi nhớ hóa mênh mông
Em sẽ về! xin ai đừng buồn dâng đầy mắt.
Sông Dinh ơi! một đời yêu da diết
Bến dò chiều lưu luyến tiễn em đi

Đã lại 4/1993

ĐOÀN GIAO HƯỞNG

VÔ TÌNH

Băng xuân chợt lại đến hè
Buồn thương áo trắng không về nữa đâu
Vốc tay hứng giọt mưa ngâu
Chiều xanh lửa phượng nhuộm màu chia tay
Nỗi niềm biết gửi đâu đây
Màu hoa đỏ - trên tay gầy của ta
Em như làn gió đi qua
Dư âm một thuở chưa nhòa nhớ thương

TRƯƠNG QUANG HUY

ĐÀ LẠT CHIỀU MƯA THÁNG NĂM

Đà Lạt ơi ! Chiều mưa tháng năm
Phố xanh. Rừng cũng một màu xanh
Lòng tươi như cỏ hồ xanh biếc
Mắt tựa khe sâu ngọn gió lành.

Đà Lạt ơi ! Chiều mưa núi xa
Như mưa quan tái vọng vang nhà
Em về bên ấy mưa nhiều ít ?
Có đợi mưa về dấu lệ sa ?

Đà Lạt ơi ! Chiều mưa lũng sâu
Lòng khe con nước đục tuôn ngẫu
Về đâu chiếc lá khô mùa cũ ?
Em bỏ về đâu thuở mất nhau ?

Đà Lạt, chiều mưa ngồi quán lạnh
Cà phê nhỏ giọt, đắng lòng ai ?
Cà phê nhỏ giọt, chờ mưa tạnh
Năm tháng ơi ! Lòng ai có phai ?

Đà Lạt, quê hương đồi núi nhớ
Tháng năm, mưa trả lại màu xanh
Nửa chừng trái đất em đang ở,
Chốn cũ thương chẳng chỗ vẫn dành ?

TRINH

Sớm sương đời gọi sương trinh
Nơi tên người ấy khai sinh cũng là
Ngày nào bên ấy quen qua
Bên mình quen lại vậy mà mấy năm

Tay chưa tay dám tay cầm
Đôi khi mắt chỉ hỏi thăm mắt thôi
Tên người ngạo lăm người ơi !
Mặt người khó tỏ lòng người sâu nông

Xuân người hoa cúc vàng sân
Hè qua quả ngọt mà lòng mình thu !
Tên người ... chẳng lẽ người tu ?!
Nói thương một lỡ, mười u - ám lòng.

Cầm bằng tình đã cho không
Với người tên ấy còn mong nỗi gì.

INRASARA
(Phú Trâm)

CAO NGUYỄN EM

*M*ột mình đêm và nỗi nhớ Cao Nguyên
Cao Nguyên mưa triền miên
Em giọt nắng
Đông không cùng - bàn tay em ấm
Ngày xa một thoáng Cao Nguyên.

Bỗng chìm sâu trong nỗi nhớ quen
Phan Rang đầy sao không đỡ nhớ
Cao Nguyên rùng rùng thác đổ
Dòng sông em yên ả trong hồn.

CỔ QUẬN

Cho Ngoc Lan

Nửa hồn lạc giấc mơ xa
Nửa tù ngục giữa canh gà cuối thôn
Nửa vầng trăng chết trong non
Nửa vầng hiu hắt treo mòn tuổi thơ.

Đã rơi mất nửa trang thơ
Đã trôi tuột nửa cuộc cờ
- trắng tay
Mòn hao nửa phiến thân gầy
nửa lao đao ở bên này cuộc chơi

Chênh vênh chuyển lữ còn dài
Bước chân ảo vọng đã chai gót trần
Xa vời một cõi hư danh
Mang em vào giữa đất trần - nằm say.

KATÊ MỚI

Em về

nặng hanh lối mòn - điệu đua buk
triền vai
rung rinh màu thổ cẩm
lời ca dao vợi buồn trong mắt.

Em về

dáng gầy cổ thấp
bãi cát vàng - rặng dừa hát
nổi dừa
trán dài sương cho lòng đỏ ngọt.

Em về

nôn nao dòng anh sám hối
trận đi dù - vô tội
cũng làm đau nửa lối cuộc về.

Em về

mang mang mùi đất
hoa bằng lăng, cây xương rồng khát
trống găng rạo rức
gió Katê.

Em về ...

PHẠM HUY KHUÊ

MÀU TÍM ...

Sáng nay nhật cánh hoa màu tím
Ép giữa trang thơ, bỗng ngậm ngùi
Trang thơ chỉ những niềm cay đắng
Màu hoa rồi cũng nhạt dần thôi ...

Đã nguyện từ lâu, thôi chẳng viết
Những vần chưa xót, ý thương đau.
Sáng nay sao nhật cánh hoa tím
Ép giữa trang thơ, để nghẹn ngào ?

1960

VẮNG VẼ

Em ơi, chiều ấy chiều nao nhỉ
Thứ bảy hay là mới thứ năm
Đã hết thu chưa mà lạnh thế
Đường vắng hay là phố rộng hơn ?

Hai đứa mình xiêu xiêu bóng nhỏ
Giữa thế gian - đi - giữa lạnh buồn
Hay bởi đôi hồn cùng quạnh quẽ
Như chiều không đổ ánh hoàng hôn !

Anh biết lòng em là biển cả
Anh là hạt muối nhỏ, cô đơn
Biển cả vẫn âm thầm sóng vỗ
Khi muối tan vào nước đại dương !

Anh biết cô đơn là mãi mãi
Nên bàn tay ngại nắm bàn tay
Muốn nói mà sao tình nghẹn lại
Gió chiều thổi gió, lá thôi bay

Em ơi, chiều ấy chiều nao nhỉ
Có một người - đi - với một người
Chân bước song song, đời vắng vẻ
Tâm tình cũng vắng thế mà thôi !

1968

LÊ THỊ KIM

THÁNG GIÊNG MÙA XUÂN CÒN XÓT LẠI

Tháng giêng
Mùa xuân còn sót lại
Những nụ hoa trên búp tay gầy

Tháng giêng
Mùa xuân còn sót lại
Những nụ hôn trên tóc em bay

Tháng giêng
Tình đông đầy nỗi nhớ
Người còn đây mà ngỡ đâu xa

Tháng giêng
Kê vai kê đôi má
Ngõ còn xa, xa quá vòng tay

Ai cho em mà vui
Chồi lộc reo trên ngàn cánh biếc
Búp non tách mầm mủm mĩm
Khi ta thâm hiểu thấu lòng nhau

Tháng giêng
Mùa xuân còn xót lại
Tình đầy tay dù vóc hao gầy

Tháng giêng
Mùa xuân còn xót lại
Nụ hôn thơm cùng nỗi nhớ dâng đầy

THỰC HƯ

Đỉnh khép mở trong tay
Sao thực hư như xiếc
Hôm nay vầng trăng đầy
Mai vầng trăng có khuyết

Người tặng ta cỏ biếc
Mai kia có úa vàng
Đâu nơi nào bất diệt ?
Cỏ xanh tràn ngàn năm !

Ta trên đỉnh hạnh phúc
Hay đâu mình chênh vênh ...

HÉ MỞ

Như đôi mắt đêm u sầu
Không người chia sẻ
Ly cà phê quánh nâu
Nhỏ những giọt buồn
Lặng lẽ

Giọng hát ai quạnh quẽ
Xuyên qua màn đêm
Những nốt nhạc buồn

Làm sao có thể sống
Nếu không gian cứ rung
Những nhịp chân dứt quãng

Làm sao có thể sống
Nếu đốt hoài không hết
Những tờ lịch héo hon

Nhưng trong mộng lung
Em biết
Anh sẽ về
Cùng những nụ hồng
Như mùa xuân
Đang hé mở ngoài kia

ĐỪNG NHÌN EM NHƯ THẾ

Đừng nhìn em như thế
Cháy lòng em còn gì
Sự nồng nàn của bề
Cuốn mất hồn em đi

Đừng nhìn em như thế
Khắc giờ thành thiên thu
Mắc nợ đời dâu bể
Mắc nợ tình thơ si

Em đành làm chim nhỏ
Đứng hót chơi trong chiều
Thả đôi lời hoa cỏ
Cho đời bớt tịch liêu

Bởi tình yêu có thật
Vĩnh cửu trong cuộc đời
Bởi ghen tuông có thật
Xuống mồ biết có thôi

Đừng nhìn em như thế
Sự dịu dàng nhường kia
Sẽ làm em chết ngạt
Hết một đời thơ si

CÙNG CƠN MƯA

Cơn mưa òa bất chợt
Như nắng chụp trên đầu
Hạt mưa dài mỗi lạt
Buộc đất trời vào nhau

Mưa mà không báo trước
Em sống lại như cây
Cứ đợi trời mà bước
Như là con bé say

Cơn mưa giăng lưới nhện
Bất thần vây bọc em
Như ngày nào anh đến
Mối - tình - đầu - thiên - nhiên

Mưa ới mưa bình yên
Trẻ rồi xin trẻ nữa
Yêu rồi xin yêu thêm
Như đất trời đôi lứa

Như em đi suốt phố
Một mình mà song đôi
Bởi trong niềm mưa nhỏ
Có anh rồi anh ới.

TRUNG KIÊN

GHEN HỜ

Này em bé nhỏ anh yêu,
Đường mù xa tít, bóng chiều quanh co,
Yêu em mãi tự bao giờ
Bỗng sao ray rứt ghen hờ trong tim
Thương anh lời ngọt êm đêm,
Chỉ riêng hay với cánh chim phượng ngàn
Một chút buồn thoáng bay ngang
Nỗi niềm se sắt canh tàn, tỉnh mơ,
Suy tư chếp mấy ý thơ,
Vẫn trong tay đó, nhưng hờ trách ai.

RỪNG ÁI ÂN

Ai ân rừng cũ chiều phai nắng
Ai đã trao nhau chút tình đầu
Bao năm biến biệt chân trời xám
Trở lại biết tìm em ở đâu ?
Mênh mông rừng núi mờ sương khói
Mỗi cánh chim bay tận phương trời
Tôi đi nhẹ nhẹ vào dĩ vãng
Tìm chút hương xưa dấu phai màu.

1992.

LANG THANG MÂY CHIỀU

Ồi vu vi vu
Nắng vàng nắng vàng
Bướm đàn cười reo
Xuống đèo xuống đèo
Ô hay ! ơ kìa
Có ai liếc nhìn
Một mình một mình
Quay đi cười thầm
Tóc em bông bênh
Trên vai cây đàn
Ba lô của nàng
Chờ ai chờ ai
Anh đứng đợi nàng
Lang thang bướm vàng
Lang thang lang thang
Mây chiều, mây chiều
Nghêu ngao, nghêu ngao
Lên đèo, lên đèo
Trêu ai, trêu ai?
Má hồng, má hồng
Bỗng dưng then thùng
Gió tung tóc thề
Anh đưa em về
Bên lưng cây đàn
Những bông hoa vàng
Chờ ai, chờ ai!?
Đợi nàng áo vàng
Mây chiều lang thang

GIANG LAM

HƯƠNG ĐÀ LẠT

Cho Nguyễn Thị Hồng Hạnh

Bước lên bậc thềm cao
Thăm đài trang liệt sĩ
Nghe tiếng thu nhè nhẹ
Hương thu mỏng cồn cào

Cúi đầu nghe tiếng đất
Lời của núi non cao
Hát ru người trong đất
Gió chiều thông thì thảo

Chiều hương này giăng mắc
Thơm từ chiều HỒM QUA
Không lẫn mùi vương giả
Vun Đà Lạt vào TA

Hương trào nước mắt hoa
Chảy vào trong trí tuệ
Trăm năm tình dâu bể
Đà Lạt thơm ới a !

25/8/1987

TRĂNG

Đêm cao vời Đà Lạt

Núi lặng trầm luân khuya lạnh trăng
Tiếng lá chiều thông thăm thĩ gọi
Ru em huyền thoại cõi LangBian

Khách sạn vào khuya khách ngủ rồi
Bồng bênh sương giá bóng trăng soi
Vai em lạnh lạnh trăng rừng ấp
Tôi động bờ hoa trăng rụng rơi

Rơi rụng trăng loang gió đứng chờ
Em nhìn trăng rụng bắt đền thơ
Trăng rơi vào lửa khôn lường cháy
Hóa đuốc tình ơi thấp sáng hồ

Hẹn gì em nhỏ tíi cung mơ
Đắng trong tê giá ướt nhòe mi
Tiếng rừng thiêng gọi đêm về sáng
Tôi tựa vào hương thơm mộng về ...

Đà Lạt 7/2/1988

KHÔNG ĐỂ

Giả Sáu Ph.

Tôi hát về muôn sau
Từ ngày xưa thông hát
Em đi tìm lục bát
Tìm nhau nỗi ngàn dẫu

Rượu rượu đông chào khách
Giọt giọt chiều mây si
Men cháy bờ sao Hỏa
Khóc. Cười và TA ĐI
Mình “Trèo lên quán dốc” (*)
Khúc tự tình cây đa
Nhịp xuống “xê” sương ướt (**)
Đâu LANG BIAN và TA ... (***)

31/8/1996

(*) Dẫn ca quan họ

(**) Ca vọng cổ

(***) Dũng sĩ Lang diệt ác thú cứu nàng Bian.

Hai người yêu nhau, không lấy được nhau.

Họ ngồi bên nhau cho đến chết hóa thành
núi LANGBIAN.

TƠ

*G*iàn giàn tơ buông lụa
Đâu búp tay em guồng
Vần mình máy tự động
Giữa trầm luân tơ vương

Sợi sợi ơn kiếp tằm
Thơ thả vào lung linh
Lặng thầm bao nong kén
Thương em ngàn dâu anh
Trăm năm sợi tơ tình
Lời em hòa trong kén
Ngàn ngàn năm da diết
Giá muôn vàn tơ em ...

Bảo Lộc 18/3/1995

LÊ MẬU LÂM

ĐÀ LẠT VẮNG EM

Đêm, mưa bay

hun hút

Bước băng quơ lạng trầm phố vắng

Ánh đèn khuya thẳng thốt tiếng rao đêm

Đà Lạt vắng em hồ lặng sóng

Phía không em nhợt nhạt bình minh

Những chiếc lá đậu mền cỏ ướt

Giọt sương sa lạnh giữa lòng anh.

KHÔNG ĐỀ

Đầm sập cơn giông chiều
Nghiêng chao con thuyền cũ
Xiêu xiêu bước đi về
Bàn chân xô sóng cát.

ĐÀO PHONG LAN

LY KHÚC

Trăng ơi trăng hãy về đi
Khuya rồi nấn ná làm gì nơi đây
Đêm xa mái phố vờn mây
Ở thì vẫn biết chia tay là buồn
Trăng xa sắc phố trầm hơn
Thác không ghềnh nữa, sóng buồn không reo
Gió thôi hun hút lưng đèo
Ly cà phê uống cả chiều chưa vơi
Tạ từ nhau nhé, trăng ơi
Sông còn bên lở bên bồi phù sa
Nắng còn tím nhạt, tím nhòa
Đêm còn chong chênh nữa là cô đơn
Người ta khoác áo trầm hương
Bỏ nhau đi ngược con đường heo may.

7/1994.

THU LAN

LỜI CUỐI CHO ANH

Truyền thuyết xưa trong bụi mạn gai
Một loài chim không bao giờ hót
Cho nhau nghe những khúc tình ca
Chim chỉ hót một lần rồi chết
Lời thiết tha cho hồn lìa xa ...
Em chỉ nói với anh lần cuối
Rằng em yêu anh, yêu anh ...
Không thể rời xa
Và như thế là em đã hết
Không thấy anh không gặp lại bao giờ
Em hờ hững nén nỗi đau thầm lặng
Với trái tim gai nhọn rắc đầy
Hồn rung lên cây đàn muôn điệu
Là lời thơ chẳng gởi bao giờ

MƯA ĐẦU MÙA

*B*ất chợt mưa đầu mùa
Đất nồng say gặp gỡ
Bất chợt ta tình cờ
Bên nhau lòng ngẩn ngơ

Trắng một vòm hư ảo
Xào xạc lá mưa bay
Nghe âm vang quen thuộc
Cung đàn ngân hôm nay

Trời lại mưa rơi rơi
Người ơi ! Người năm ấy
Để hồn tôi chơi với
Trắng một trời mong nhớ

NỤ HOA

Nụ hôn cơn gió thoảng
Rung cành lá lao xao
Hoa nghiêng cành che nụ
Sợ hương phấn bay vào

Hồn em như đài hoa
Sợ gửi hương cho gió
Mang hồn em đi xa
Để lòng em sầu nhớ

Em sợ tình như gió
Rắc phấn cho muôn hoa
Em sợ tình như bướm
Lượn lơ rồi bay xa

Xin hãy đừng như gió
Xin đừng như bướm hoa
Xin đừng như tia chớp
Tắt ngấm phương trời xa.

MỘT THOÁNG HƯƠNG RỪNG

Chàng như hoa dại bên rừng tôi vẫn gặp
Bỗng một chiều chàng đến kê bên ...
Lướt nhẹ tay chàng trên tay tôi ấm nóng
Tôi như nghe tim mình run ... cái lạnh Đà Lạt
dễ thương ...

Một vùng sương mù choáng ngợp ...
Sắc hoa quỳ vàng rực rỡ
Thung lũng Tình Yêu gió lạnh thổi về ...
Mang theo hương rừng thông reo và
hoa hồng ngào ngạt ...

Chìm lắng trong mộng tưởng
Bỏ mắt chàng êm dịu dưỡng kia
Tôi như thấy trời se se lạnh ...
Và đôi chim tìm tổ ấm bay về

PHI LONG

NỖI NHỚ

Chắc xa anh - Em có nhắc một đôi lần
Ừ, chỉ một đôi lần thôi cũng đủ
Ai tính được chiều sâu nỗi nhớ
Để mỗi mặt người lẫn khuất ở trong nhau

NGÃ BA SÔNG

Đã đôi lần ta đứng trước ngã ba sông
Cái ngã ba của dòng đời vẫn gặp
Lòng sông rộng mà dòng đời xa tắp
Ta biết chọn nơi nào đến đích gần hơn ?

TỰ HỎI

Biết rằng em chín sắc xuân
Biết rằng em ở rất gần bên tôi .
Quờ tay là chạm em rồi
Thế mà tôi ... Thế mà tôi
ngập ngừng.

NGUYỄN LƯƠNG

GÓC PHỐ

Người thợ khóa lặng thầm góc phố
tạo mẫu chìa bao cánh cửa đóng im.

Thế đấy trong đời, nơi góc phố gặp em
khuôn cửa lòng anh âm thầm chợt mở.

Gió và hương và ánh trời đi qua góc phố
vào giữa lòng anh như em đã bước vào.

Những vất vả đời thường, những nỗi khổ đau
sẽ tự lòng anh về nơi góc phố ...

Cho một tình yêu bình dị bắt đầu !

...

10/1987.

LANG THANG

*A*nh lang thang trên hẻm vắng gần nhà
Đêm lên đèn anh chẳng dám đi xa
Bởi anh biết nhà em gần đâu đó
Trời Cao nguyên ngan ngát hương hoa

Em là em mà anh vẫn là anh
Hẻm phố nhỏ sao hóa dài hun hút
Chân bối rối bên nhà em một chút
Gửi lại lòng mình rồi anh lang thang.

HIỀN PHƯƠNG

ĐÊM HOÀI NIỆM

Thành phố thôi trở mình
Mắt lá khép
Gió đều đều thổi
Trăng non buông màn mây

Nơi đây
Khoảng không đêm
tĩnh lặng
Ngọn đèn xao động
Trôi bóng em vào mênh mông ...

Dạo bước giữa thình không
Bồi hồi vườn hoài niệm
Nhật từng mảnh tâm tư
rụng đầy như lá
Lặng lẽ ngồi
vuốt phẳng lại
thành thơ.

HOÀNG ĐÌNH QUANG

ĐỊNH MỆNH

Cho K.H.

Anh đứng lặng trước dòng sông số phận
Chuyến đò hoa quay mũi tự bao giờ
Bến nước cuối cùng rải đầy mảnh vỡ
Chiếc chén ngà đọng nước mắt ngày xưa

Anh lên đèn một mình giữa mây và nước
Bối rối ngàn dâu, bối rối tơ tằm
Sào định mệnh cắm vào dòng sông khác
Đá cở hai bờ đã in dấu trăm năm

Không thể nói yêu em như thuở còn vụng dại
Cái thuở nhìn đâu cũng báo hiệu một mối tình
Giờ anh khóc trong một chiều huyền thoại
Có ai ngờ sương đã trắng đời anh.

Anh không dám chạm vào mối tình mà
anh đang có
Mối tình sau mong manh lắm người ơi
Như sương mỏng phủ hờ trên áo mỏng
Sau bức rèm kia là tan vỡ mất rồi.

11.1993

CÓ THỂ

Có thể một ngày nào đó phải không em
Hoa sẽ rời cành để làm nên trái ngọt
Nhìn cánh hoa tàn mà lòng cùng thảng thốt
Dẫu biết nỗi đau này êm đềm

Sẽ có một ngày nào đó phải không em
Điều không thể lại trở thành có thể
Anh im lặng và em im lặng thế
Biết đâu ta đang mất một cái gì ?

Cứ mỗi lần ta đến để rồi đi
Trời Đà Lạt lại xanh thêm một khoảng
Em nhẹ bước ra khỏi miền dĩ vãng
Giấc mơ nào âm ỉ dưới ngàn thông.

Có thể vô tình nhưng cũng có thể không
Nhìn nhau đấy và cùng xao xuyến đấy
Gần gũi thế mà xa xăm đến vậy
Có thể ...

nhưng thôi. Ai nói trước điều gì !

Có thể thế này, có thể thế kia
Trong có thể chứa cả điều không thể
Gần đã khó, xa lại càng không dễ
Và chúng mình có thể ... có thể thôi !

Đà Lạt 11/1996.

HỒNG TỬ MUỘI

Hồng nào chị ? Hồng nào em ?
Ai đưa ra ngõ, ai đem vào nhà
Cũng làm trọn một kiếp hoa
Hương nồng, gai sắc, cành la - Hỡi hồng !
Giá mà ta có một bông
Ước là ước vậy, biết trồng vào đâu !
Thôi thì hẹn đến kiếp sau
Anh đem tử muội (*) lên đầu non xanh !

1995.

(*) Một loại hồng bông nhỏ rất đẹp.

THƠ GỬI SƯƠNG MÙ

Chiều hôm ấy, một chiều toàn thương nhớ
Không còn em tôi uống với trăng ngà
Ly rượu trắng cuối cùng tôi đánh đổ
Em bây giờ lẳng đãng một trời xa

Tôi đã hiện nguyên hình làm con ngựa chiến
Ngậm thương đau trong hàm thiếc đời thường
Phi nước kiệu về nơi không thể đến
Tiếng vó bụi ngùi gõ nát mặt gương.

Không phải mai sau mà bây giờ em đã
Vò nát lòng tôi trong chậm chậm để rồi
tất cả sẽ không còn, sẽ không còn tất cả
sẽ không còn tất cả em ơi !

Xin em đừng tin câu thơ tôi viết
Con chim vu vơ hót chẳng theo mùa
Thôi em hãy cứ như là tôi biết
Với sương mù lòng tôi đã sa mưa ...

TRƯƠNG QUỲNH

DƯỚI BÓNG HÀNG DƯƠNG

Bên nhau dưới bóng hàng dương.
Lắng nghe tiếng sóng yêu thương vỗ bờ.
Lắng nghe tiếng gió làm thơ.
Tình yêu là một giấc mơ êm đềm.
Triều dâng như cũng lặng im.
Để nghe tiếng đập con tim hai người.

Biển xanh xanh tiếp mây trời.
Chân mây mặt biển đời đời bên nhau.
Cây xanh năm tháng phai màu.
Tình yêu đến lúc bạc đầu vẫn xanh.

GẶP LẠI NGƯỜI XƯA

lặng T.T.L

Ô phải vì tôi không duyên số.
Nên mới âm thầm nỗi nhớ thương !
Chiều nay gặp lại người năm cũ.
Lòng thấy băng khuâng một nỗi buồn !

Cho đến hôm nay gặp lại người.
Giữa chiều Đà Lạt, nắng vàng rơi.
Người đến dẫm lên tàn trúc rụng.
Người đi sân nắng, lạnh quanh tôi !

Thu 1989.

HÀ THIÊN SƠN

**XIN TẶNG NGƯỜI
HẠT BỤI BIẾT TƯƠNG TƯ**

Ta lên phố núi chiều sương ấy
Lòng thấy băng khuâng chợt nhớ người
Ở đây hoa cỏ hồn nhiên vậy
Gió cũng đi vòng qua lưng mây.

Ngập ngừng đồi núi, ngập ngừng cây
Nghe thoảng đâu đây tiếng gọi bầu
Có ai bước lẻ trên đường vắng
Bỏ lại sau lưng những dấu giày.

Bao khách lữ hành trở lại đây
Gió sương thổi bọt cả vai gầy
Cát bụi đường trần thương mến ả
Xin tặng người hạt bụi biết tương tư.

Đà Lạt 9/1996.

KHÔNG ĐỀ

1.

Dáng của em đi có thể lẫn vào cây
Lời của em có thể lẫn vào gió
Màu áo của em có thể lẫn vào nắng
Tình yêu của em đừng bao giờ có thể
Đau một chút thôi đừng để lẫn bao giờ !

2.

Cái nắng cao nguyên nắng rất vàng
Tựa như lụa trải, tựa thu sang
Chiều buồn rất nhẹ làn sương mỏng
Đủ để ta buồn, đủ nhớ mong.

ẢO ẢNH CHIỀU

Chiều xưa áo trắng đi qua phố
Ta như cây lá đổ chẳng theo mùa
Lòng thầm ước ngày sau em trở lại
Tán cây xòe xanh mát lá non tơ.

Rồi từ đó người đi không trở lại
Mất lá buồn dài dài những chiều sương
Cây lặng lẽ bao mùa thay lá mới
Có một người đứng đợi phía hoàng hôn

NGUYỄN ÁNH TUẤN

MỘT CHIỀU ĐI QUA PHỐ CŨ

*M*ột chiều đi qua phố cũ
Sầu đông vàng vố mái rêu
Tiếng chim buồn như gió thổi
Hương xưa chợt vương ngang chiều.

Một chiều đi qua phố cũ
Lá me xao động như lòng
Rưng rưng màu hoa tím nhớ
Thương ta mỗi mắt chờ mong.

Một chiều đi qua phố cũ
Nắng gầy gợi nhớ người xưa
Mắt cười hôm nào rạng rỡ
Tóc huyền động nắng đung đưa.

Một chiều đi qua phố cũ
Vó câu gõ nhịp ven hồ
Như sóng tìm ta vẫn vỗ
Khối tình ngày xưa vu vơ

Một chiều đi qua phố cũ
Lối về phong kín bụi mưa
Áo trắng em không về nữa
Thương màu hoa nhạt giậu thưa.

ĐÀ LẠT 12.1992

CÂU THƠ NGÀY VỀ

Câu thơ ta nhật trong chiều
Là vòm trời biếc
cánh diều tuổi thơ...

Câu thơ ta nhật ngày về
là oằn vai gánh
mẹ quê tảo tần...

Câu thơ nhật ven sông
bóng ta nhòa với bão đông
cuộc đời...

Câu thơ ta nhật giữa chơi vơi
là vành trăng khuyết
một thời đón đưa...

Câu thơ nhật giữa đêm mưa
là vùng ký ức
ngày xưa chợt về.

NGỌC THU

CHIỀU CAO NGUYÊN

Chiều cao nguyên vời vợi
Trập trùng ngàn mây trôi
Nhìn nhau buồn chẳng nói
Bâng khuâng lá vàng rơi.

Em cùng tôi nhẹ bước
Nghiêng nghiêng làn cỏ xanh
Sườn đồi in hai bóng
Đâu là em là anh ?

Từ xa làn gió lạnh
Rắc màn mưa loạn quanh
Vội vàng em khẽ nói :
“Thôi ta về đi anh !”

Và kể từ chiều ấy
Bên sườn đồi cỏ xanh
Không còn in hai bóng
Đâu là em và anh.

XA

Giáng pha đổ rực trời chiều
Ánh mắt gầy ướn nhìn xiêu xiêu lòng
Tiễn em riêng một bến sông
Ngàn lau vì vút trập trùng sóng xô.

Thuyền em con mắt của đời
Ngang sông thoát nhỏ xa rồi càng xa,
Em đi chìm giữa giáng pha
Còn tôi lau lách chiều tà bến sông.

17/4/1996.

PHƯỢNG TÍM

Những cành hoa phượng tím.
Chỉ Đà Lạt có thôi
Ai đi xa cũng nhớ
Tím ngắt cả khung trời.

VĂN ĐỨC THU

SẮC LÁ THỜI GIAN

Ai về bên cây thời gian
Liệm cho tôi chiếc lá vàng vừa rơi
Đầu cành
 em - lá non tươi
Còn tôi: lá cỗi chơi với cuối cành
Khác nhau trong sắc lá xanh
Mà nên khoảng cách, mà thành bể dâu ...

Kiếp luân hồi tận ngàn sau
Rừng rưng sắc lá phai màu ...
 thời gian ...

NGUYỄN THI THANH TOÀN

HỎA CẢI

Hoa cải rắc trắng triền đồi
mùa đông
Em bối rối bên anh
Em như cây cải nhỏ
Nụ hôn nồng
Dấu mặt trong hoa
Hương cải vương trên tóc đến giờ
Anh tìm em, tìm màu hoa cải ấy
Những triền đồi trập trùng
Nụ hôn thơm mát như hoa cải.

XA ANH

Xa anh

Mùa đông gõ cửa hồn em

Bên thềm

Rêu phong

Cánh liễu

lã chã rơi

Gió bắc

Em đèn khuya

Một bóng

Gà gáy canh ba

Cánh rừng

Đã thức

Trong bước chân người đốn củi

Lam lũ

Cần mẫn đi

Xa anh

Em gửi nhớ thương

Trong cánh hoa thêu trên gối

Xa anh

Em như cánh én mùa đông !

MIỀN ĐẤT KHÔNG CÔ ĐƠN

*M*iền đất ấy có bao giờ hoang sơ
Miền đất ấy các loài hoa đua nở

Hoa cúc kia muện màng
Chẳng bao giờ quên đồi núi mênh mang
Phía bên kia

Thuyền trắng trôi yên ả
Dưới vòm xanh hoa khế rụng bao lần
Anh có nhớ chùm hoa tím không
Chiều hôm ấy

Hoa rắc đầy trên tóc
Đêm Hà nội vào thu

Chưa đi bên anh trong chiều Hồ Tây
Em biết có chiều vắng lặng
Ai đi tìm nhau khuấy động mặt hồ
Dấu chân mãi in trên đường nắng
Để hương sen Tây Hồ tỏa ngát

tận phương em !

THÀNH TRUNG

TRỜI THU ĐÀ LẠT

*A*nh dắt tay em
Đạo trên đường lớn
Những tia nắng sớm
Làm má em hồng
Đôi làn gió nhẹ
Làm tóc em rung
Đi giữa không trung
Ngàn thu xanh ngắt
Nhìn em: đôi mắt
Giống màu trời quê

Đà lạt tháng 8/1994

NGUYỄN MẠNH TỎA

THÁC PRENN

Thăm thác Prenn chiều xuân muộn
Rèm trắng trong buồng xuống trần ai
Rượu đắng
Men say
Tình sóng sánh !
Khuyết trắng hội tụ vắng đêm dài.

TÌNH EM

Tặng X.Q

Giữa dòng
Thuyền chòng chành, trôi trôi
Ước mong
Bóng ngả
Cây rừng khát khao
Lọc tìm nguồn nước sống
Gặp nhau giữa núi cao sông rộng
Mắt nghiêng trao, lắng đọng
Anh lao tìm
Một trời huyền bí trong em.

TRẦN THẾ TUYẾN

ĐÀ LẠT, TÔI QUA

*M*ột lần Đà Lạt tôi qua
Quỳ vàng khoe sắc la đà bóng sương
Đồi cao hun hút tiếng chuông
Thông reo với nỗi vấn vương mặt hồ.

Mùa xuân đến tự bao giờ
Để môi em thắm, để thơ tôi nồng
Má em ai đánh phấn hồng
Tóc em ai chải mấy vòng Xuân Hương
Để tôi chẳng dám nói thương
Nghe lòng nặng trĩu con đường tôi qua.

Một ngày Đà Lạt, tôi xa
Quỳ vàng cùng với mặt mà tóc em
Theo tôi đi suốt thời gian
Cho tôi trẻ mãi ngút ngàn đồi thông.

TP.HCM, 12/1995.

VÔ TÌNH

Ta say sưa với hạnh phúc ngọt lành
Có biết đâu trời bên kia lạnh giá
Chùm hoa trên tay nặng như hòn đá
Đôi chân em như có cánh bay lên.

Em ẩn mình như loài hoa không tên
Mất nhòe đi trước bóng hình thân thuộc
Bên lở bên bồi làm sao em hiểu được
Dòng sông kia cứ lững lờ trôi.

Tháng 8/1995

NGƯỜI ẤY

*N*gười ấy bây giờ đang ở đâu
Đồng xanh ngan ngát một biển dâu
Ta đi trong gió, trong mây nước
Vời vợi vằng trăng ở trên đầu.

Người ấy bây giờ đang ở đâu
Sóng vỗ miên man dưới mạn tàu
Ta như cánh én chao trong gió
Mà hồn phiêu bạt mãi tận đâu

Người ấy bây giờ đang ở đâu
Dòng suối đơn côi chẳng nhịp cầu
Có ai qua đó cho ta nhớ
Non nước trùng trùng vẫn trước sau.

Tháng 12/1995.

TỪ KẾ TƯỜNG

GỬI MỘT NGƯỜI ĐÃ XA ĐÀ LẠT

Tặng T.V

*A*nh xa Đà Lạt em cũng xa
Chỉ cây thông cũ đứng bên nhà
Một bận anh về qua dốc mỗi
Sương chiều vẫy lạnh lối Quỳnh hoa.

Ta chia tay thửa còn đi học
Tóc em sợi nhỏ thả bao mùa
Đường cũng dài thêm ngày nước mắt
Phố tàn phai một sắc thu xưa.

Anh từ buổi ấy thành kẻ lạ
Cố quay về một nẻo thân quen
Đâu ngờ gió bụi tràn vai áo
Lạc mất anh và lạc mất em.

Ta lạc mất nhau chẳng hẹn về
Buồn se lòng như trận gió khuya
Đau nhói dưới chân như vấp bước
Ngẩng nhìn lên khuyết mảnh trăng thề.

Em xa Đà Lạt xuôi về đâu
Áo bay chiều tím - tím chân cầu
Anh mãi đi tìm trong xa thẳm
Gần nửa đời vẫn chẳng thấy nhau.

Gần nửa đời anh hỏi đường Mây
Trận gió bay khua bến nước đầy
Tĩnh nhiên một phía trời xa vắng
Một cõi lòng không chiếc lá bay.

Em xa Đà Lạt chẳng quay về
Anh như người trễ mọi chuyến xe
Ta mất nhau sau lần lăm lờ
Cứ xa dần theo trận gió đưa.

Chia tay không nói lời chia biệt
Thoáng chốc già theo tóc ngả màu
Nỗi nhớ xoáy vào vành trăng khuyết
Ngày mai - ai biết - khuất về đâu ?

ĐÀ LẠT MỘT MÌNH

*M*ột mình anh, một mình em
Hai thành phố một ngọn đèn nhớ nhau
Gió khuya buốt lạnh chân cầu
Hồ Xuân Hương nước thấm màu chờ ai.

Hoa Tường Vi dại đã phai
Anh lên dốc mỗi - Em ngoài sương giăng
Tìm đâu ra một vầng trăng
Phố đồi heo hút mưa oằn bước đi.

Không em trên một nẻo về
Từ nơi xa khuất có nghe buốt lòng
Chỉ mình anh với rừng thông
Đêm Đà Lạt nhớ mênh mông dáng người.

Sớm mai nhớ một nụ cười
Chiều ra phố nhớ vàng tươi áo dài
Anh chờ như thể chờ ai
Một người không đến nhạt phai tóc sầu.

Con chim nào khóc nhớ nhau
Bên trời một bóng tìm đâu bây giờ
Với đêm Đà Lạt sương mờ
Không em lạnh cả bến bờ nhân gian.

MỘT CHIỀU VỚI SUỐI VÀNG

Mắng bên rừng vàng óng
Suối trầm lặng về đâu
Anh nhớ người xa vọng
Lòng cứ mang mang sầu.

Nằm ngủ mơ trên cỏ
Cánh chuồn xanh vút bay
Có một mùa lá đỏ
Ào ạt qua đường này ?

Đường vắng tanh chẳng thấy
Bước chân em ngàn trùng
Áo bay mù lau sậy
Anh một trời mênh mông.

Mùa thông khô cứ rụng
Gió bên đồi thổi qua
Anh mơ tìm thấy bóng
Áo em vàng phố hoa.

Nắng cứ vàng óng ả
Chim khản giọng kêu tìm
Anh vẫn là cây lá
Bên đường thu chờ em.

MIMOSA CHƯA TỐI

Cái lạnh tháng mười đưa anh về Đà Lạt
Rừng thông non, đồi cỏ biếc, phố vàng hoa
Vạt mây trắng lưng chừng đèo - nước mắt
Tím một trời Thạch Thảo dưới mưa sa.

Vẫn chỉ mình anh như cây lẻ bạn
Sương trên vai và hoài niệm với hồ đầy
Bỗng nhớ em lạ lòng trong quán vắng
Giọng hát buồn rơi dấu ấn trên tay.

Anh tự hỏi lòng Mimosa từ đâu em tới
Những cánh vàng phai rơi theo nắng thu tàn
Em không giống Mimosa - cứ để anh chờ đợi
Suốt tháng ngày như một gã lang thang.

Ngồi bên hồ lòng chao theo sóng
Cuộc tình thâm như bóng khuyết nửa
vầng trăng
Một ta khói sương, một em lỏng lẻo
Với nửa đời người để lại dấu chân không.

Mimosa bên anh còn em sao không tới
Phố đông cao vợi với cánh hoa buồn
Trong giá lạnh thêm mênh mông ngày chờ đợi
Em ở đâu mờ mịt những dặm đường ?

Mai anh về đem theo giá băng tháng mười
Đà Lạt

Mimosa như tuổi lúc chia tay
Những cánh nhỏ mỏng manh trào nước mắt
Anh nghiêng lòng thương nhớ sắc hoa bay.

TRẦN NGỌC TRÁC

ĐÊM TỰ TÌNH

Xe chạy vòng vòng qua bao phố,
Mặt hồ loang loáng trăng đêm thâu.
Người đi trong mộng, người đi thực
Ta sống bây giờ ta có nhau.

Xe chạy vòng vòng qua bao phố,
Hạt mưa nhe nhẹ ướt vai mềm.
Em tựa vào anh, dồn hơi thở
Rạo rức lòng nhau suốt cả đêm.

Ta ngồi co cụm trên phiến đá,
Em vẫn gần anh rét rét run.
Bàn tay ấm lại trong sương giá,
Ai biết đêm nay gió đã chùng.

Kề cận bên nhau nào ai dám,
Tỏ lời thân mật với nhau đâu.
Ta như tượng đá trên tường đá,
Lặng lẽ nhìn nhau đắm đuối nhau ...

TÌNH SƠN CƯỚC

Đó ngựa vỗ đều trên triền dốc,
Trạng nguyên ơi, có phải chàng về ?
Ngựa tía, vòng điều qua đồi lốc cốc
Bỗng dừng ta chạnh nhớ một làng quê.

Cái làng quê nghèo con trâu già gặm cỏ,
Mái rạ chiều sợi khói cứ băng quơ.
Cha gầy guộc chiếc cày to quá khổ,
Con vô tư mơ mộng làm thơ ...

Vó ngựa vẫn vỗ đều lưng chừng dốc,
Trạng nguyên đâu ?

- Anh phu ngựa bình thường.

Em - Cô gái dẫn bò xuôi mặt cỏ,
Nắng trữ tình trên vai áo vẫn còn vương.

Cảm ơn vó ngựa chiều qua đồi, qua dốc
Lắc lư trời,

lắc lư mây,

lắc lư hồn ta.

Choáng ngợp người,

choáng ngợp hoa,

lòng ta choáng ngợp.

Trong mắt em vóc ngọc, thân ngà.

Mối tình đầu sơn cước riêng ta.

Đà Lạt 1992.

VƯƠNG TRỌNG

TRƯỚC NGUYÊN SƠ KỲ DIỆU

Những cô gái ngực trần già ngô, sẩy gạo
Mùa về nhún nhảy nhịp cao nguyên
Những cô gái ngực trần gội đầu, giặt áo
Sức dậy thì ngon ngon giữa thiên nhiên ...

Cái nguyên sơ kỳ diệu anh tìm
Bị phong tục và thói quen che lấp
Lòng trân trọng, tay nâng niu màu sắc
Cho hiện hình vẻ đẹp ngàn năm

Cặp đào tiên mới như tuổi trăng rằm
Đầu tháng hạ trái xoài vừa chớm ngọt
Gần gũi tưởng giờ tay là với được
Mà cao xa như tí tện trời xanh

Gốc cây già ngã chết cuối góc tranh
Cũng dồn sức để nhú mầm, bật lá
Và tảng đá bao đời trơ gan đá
Tưởng mềm ra khi cái đẹp quây quần.

Tôi quên mình tóc đã hoa râm
Quên cô độc và bao điều lo nghĩ
Khi đứng trước nguyên sơ kỳ diệu thế
Trái tim thường đập nhịp mùa xuân...

TRẦN CHẤN UY

HOA ĐÊM

*H*oa đêm nở một mình
Lặng thầm nơi góc phố
Ánh trắng xanh như lụa
Khóc một kiếp phù vân

Ôi một mảnh hồn xuân
Mỏng manh như sương khói
Ta e làn gió thổi
Tan tác một đời hoa

Khuya rồi trời sương sa
Rùng mình hoa khép nụ
Có một người không ngủ
Đợi đưa tang hồn hoa !

KỶ NIỆM MÙA THU

Chiều thu buồn nổi nhớ cay vòm mắt
Áo tím ai loang ướt rừng mưa
Một chút thu cuối trời vàng vọt
Rụng cội thiên khuất nẻo chùa xa

Chỉ còn ta một kiếp lẻ phôi pha
Niềm hạnh phúc cứ ngỡ là có thật
Đêm mơ xưa có ngôi sao chợt tắt
Bàn chân nào phẳng phất lối mòn kia

Còn đâu lối cũ em về
Dáng nhỏ nhòe mưa tóc xanh đẫm nước
Con đường núi gấp gheh tiếng guốc
Đội lòng ta nhức buốt nỗi chia xa

Cứ mỗi mùa thu lặng lẽ đi qua
Ta lại đến tìm con đường ngày ấy
Chỉ còn lại chiếc lá vàng cuối cùng run rẩy
Cống mùa thu tan tác lìa cành.

NGUYỄN VINH

TÌNH CỜ

ĐàLạt kỳ này rộng quá
Tìm không ra chút tình cờ
Gặp em một mình trên phố
Cười chào một câu băng quơ

Hay em biến mất nơi nào
Theo người ta về xứ khác
Để lại bên đường ánh mắt
Lạnh lùng che dấu ngẩn ngơ

Đường xa dài ra đêm qua
Trái mùa cơn mưa ngập nước.
Một lần em về lạnh ướt
Bẽ bàng một cuộc tiễn đưa

Đừng liệt vào chuyện ngày xưa.
Trái tim đập đều nhấc nhở.
Đứt hơi nén lòng nỗi nhớ
Mong sao một phút tình cờ.

PHẠM VĨNH

CHIỀU CÔNG VIÊN

Chiều vẫn như chiều năm ấy thôi
Vẫn hàng liễu đứng thả tơ rơi
Vẫn đôi trai gái dìu nhau bước
Chí khác không là em với tôi.

BÂNG KHUÂNG CHIỀU

Dịu dàng gió thả
ngàn lá lựa mền
vào nường chiều biếc
thành làn sóng lên

Sóng êm mà suối
Rối bởi vòng tay
sóng êm mà núi
Chồng chênh cơn say

Xin em đừng thả
tóc mây vào chiều
xin em đừng ngã
rộng vòng tay yêu

Em không là gió
làm sao vô hình
anh không là đá
làm sao vô tình !

BẰNG VIỆT

BUỔI CHIỀU, SƯƠNG BAY TRÊN ĐÀ LẠT

Chiều dâng bình yên, mù sương bay
Núi lơ lửng trên bầu trời thẳm
Một màu hoa vàng thắm
Chưa hề phai sau mưa.

Sương bay, sương bay như thể bao giờ?
Sức nhớ trạm quân y trên đường biên giới,
Cả tháng sương bay và suốt mùa bom dội
Một khúc hát bập bùng như lửa bếp qua đêm.

(Tôi chưa bao giờ nhìn rõ mặt em
Rừng thẳm lá, sương mù dày đặc quá
Cầm bát cháo em đưa, cơn sốt còn hành hạ.
Tai chỉ âm vang tiếng hát bập bùng...)

Sương bay, sương bay, thành phố đẹp lạ lùng,
Tôi chưa có vui buồn gì ở đây
Chiều rét mướt, dáng người đi như chạy
Phố dốc theo đồi, khuất nẻo, lượn miên man.

Bàng hoàng chưa?...Ai bắt nhịp, râm ran,
Tiếng trong trẻo: Dân đồng ca em gái
Vẫn khúc hát của Trường Sơn xa ngái
Khúc hát bập bùng như lửa bếp qua đêm!

Không thể nào nhìn rõ mặt các em!
Trời lạnh quá, nhà nhà đều kín cửa.
Mà khúc hát đơn sơ, suốt đời như đốm lửa
Sưởi ấm lòng khi bốn phía sương bay...

Hy vọng nuôi qua thời chiến đấu, về đây.
Cả thành phố chưa quen chợt nổi cùng tâm sự.
Và khúc hát băng quơ, tự cánh rừng xưa cũ,
Lại dâng đầy hương sắc buổi chiều nay...

1975

HOA TƯỜNG VI

Bỗng chốc, hoa làm tôi dịu lại
Sau nửa đời trên những chuyến tàu xa...

Trưa lặng thầm. Hoa tường vi thức dậy,
Nắng đọng mật ngọt ngào, ngõ vốc được
trên tay,
Những vĩa hè ngân vang trong lòng thành phố
Những thao thức ngây thơ trong mắt lại
dâng đầy.

Lại thấy lại một màu trời nguyên vẹn
Thuở đứng trước Hồ Tây, mười sáu tuổi rụt rè,
Lại thấy lại một chùm sao xa lắc
Mở trên đầu bao bí ẩn si mê.

Lại thấy lại góc sân với đầu hồi yên tĩnh
Chuông xe điện leng keng, vị kẹo kéo ngọt bùi,
Lại chợt nghĩ tuổi thơ là bất biến
Khoảng vườn nhỏ trốn tìm bao sung sướng
nhỏ nhoi.

Lại sẽ có phút giây chớm đầu đông ớn lạnh
Phố sạch sẽ như lau trong gió chạy bởi bởi,
Lại sẽ có cái rừng mình khó hiểu
Khi chỉ thoáng hình dung những ao ước
lửa đôi...

Ngỡ như có y nguyên mọi điều từng bỏ mất
Thơ đã tưởng qua đi, bỗng lại khiến se lòng...
Thơ có giống như em, giữa cuộc đời quá tỉnh?
Thơ có gì đích thực với tôi không ?

PHẠM VŨ

MƯA RỪNG

Trời ĐàLạt nhiều mưa
Giọt giọt buồn giăng trước cửa
Sợi nhớ dài, dài nữa em ơi
Nắng le lói cuối trời, xa lắc
Lạnh lòng nhau dằng dặc nỗi đau
Thương em bạc trắng mái đầu
Mưa rừng trút cả nỗi sầu cho anh.

7- 1996

PHẪNG PHÁT MÙI HOA BƯỞI

Anh đã từng trèo lên cây bưởi
Từng xuống ruộng cà hái nụ tầm xuân
Nụ tầm xuân chưa nở ra xanh biếc
Em đã lấy chồng, anh tiếc lắm thay
Mấy chục năm rồi giờ gặp lại em đây
Thương nhớ vẫn đọng đầy trong mắt
Anh nhận ra: Ô ! mình gốc thật
Hoa tầm xuân có xanh biếc bao giờ !
Mùi thơm hoa bưởi ngày xưa
Cứ phảng phất đợi chờ chung thủy
Tóc dầu bạc mùi thơm luôn vẫn trẻ
Tình yêu em đâu có cũ bao giờ.

9- 1996

ĐÊM ĐÀ LẠT

Đêm Đà Lạt là đêm rất trong
Bởi sắc lá rừng thông tím lại
Trời se lạnh cho lòng ta thư thái
Nóng cuộc đời về đây, mát lại, dễ thương
Đêm Đà Lạt anh cùng em đi trên đường
Phải khoác áo len mềm cho đỡ gió
Sao trên trời lặn vào nỗi nhớ
Những giọt tròn trăn trở với trời đêm
Ánh sáng của sao là ánh sáng mềm
Trong kẽ lá thành muôn ngàn mắt gió
Rớt xuống mặt hồ, thành những chùm hoa nhỏ
Giọt vào lòng ta thành nỗi nhớ lặng im
Gió rừng thông đêm rất menh mông
Gió trong sạch đến vô cùng em ạ.

Cho đời ta đêm về yên ả
Say gió cuộc đời, quên vất vả gian lao
Đêm Đà Lạt là đêm trên cao
Tay hái được những vì sao xa nhất
Quả hạnh phúc treo từng chùm trước mặt
Hái lấy cho mình không phải dễ đâu em
Hãy lắng nghe- hãy lắng nghe trong đêm
Tiếng bước chân rất mềm của hạnh phúc
Đến quanh ta tạo một vùng mơ ước
Một hơi thở dài, hạnh phúc sẽ bay đi
Đêm Đà Lạt là đêm diệu kỳ
Màn đêm mỏng như tấm voan rất mỏng
Màu tím loãng trên tàn thông sẫm bóng
Mặt trời lên bằng hơi nóng tình người!

Đà Lạt 1989

SAY TRĂNG

Vừa phải, say đắm, dịu êm

Dinh Nghi

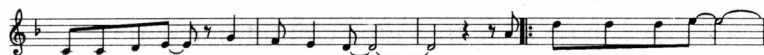
Đêm nay bên em say trăng Đà Lạt huyền mơ. Trăng lồng trong lá.

Lung linh trăng soi trắng sáng tỏ rõ tình em ngày ngất một cười.

Xin cho anh yêu em đâu chỉ là một chút ít phút giây thôi. Trăng ơi đi trăng đưa ta

về cùng đêm trăng trong cơn mê này.

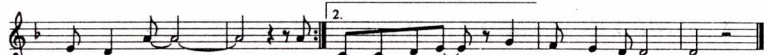
Vầng trăng non xanh thẽ.
(Vầng) trăng theo con suối.

Vầng	trăng	non	xa	cách	cách	xa	hai	mái	đầu.	Rừng
Vầng	trăng	treo	cánh	vòng	nhấp	nhỏ	hai	mái	đầu.	Một

thông rung rinh lá, Hò nghiêng soi trăng khuyết Một nửa vầng trăng cuối
trăng em khao khát, tình trăng anh say đắm

trời dịu êm.

Vầng

Dù một nửa thôi có nhau bên đời.

Tháng 10/ '96

MỤC LỤC

ĐẶNG NGUYỆT ANH	Đà Lạt ơi, mai thành nỗi nhớ	5
	Không đề	8
	Nếu anh biết được	9
	Người không có tội	10
VƯƠNG ANH	Em ở bên kia màu lá	12
	Em là cỏ trên đá	14
LÊ HOÀNG ANH	Theo anh	16
	Thạch thảo buồn	18
	Hoa lưu ly	19
HỮU ÁI	Thấy thương	20
	Lời em	21
TRẦN KIM BẢNG	Sơn nữ	22
	Lưu Linh	23
HỒ THỊ BÌNH	Mùa nhớ	24
	Nơi ấy	25
	Đêm vắng anh	26
BÙI VĂN BÔNG	Hoa anh đào	27
	Trở bước sang mùa	29
	Mưa lạnh	30
PHẠM QUỐC CA	Ngày xuân thành phố anh đào	32
	Trong rừng	33
	Vắng	35
TRẦN HỮU CÁN	Chia đôi nỗi nhớ	36
LÊ BÁ CẢNH	Trăng muộn	37

HÀ LINH CHI	Màu hoa tuổi trẻ	38
	Giọt nắng trên tay	40
	Hoa tím cao nguyên	42
HOÀNG CƯỜNG	Hoài	44
	Nuối	45
ĐỖ TOÀN DIỆN	Tà áo trắng bay	47
GIA DŨNG	Biết vậy thôi mình chẳng lên Đà	48
	Lạt	
	Trăng lên rồi đó	50
	Đà Lạt chiều nay	52
	Bây giờ em ở đâu	53
MAI NAM DƯƠNG	Chiều Đà Lạt	55
NGUYỄN THANH ĐẠM	Tôi đã tìm thấy tôi	56
	Chiều về trên phố núi	57
	Bản nhạc không lời	58
MAI ĐÌNH	Bài thơ viết dở	60
	Buổi sớm trong rừng	61
	Nói với em	63
P.N THƯỜNG ĐOAN	Về Đà Lạt	64
	Khước từ	65
	Đà Lạt cuối thu	67
	Dã quỳ	69
	Thạch thảo buồn	70
PHAN HỮU GIẢN	Hòn vọng phu	71
	Mãi nghe chim hót	73
	Với Mimosa	75

HỒ THUY MỸ HẠNH	Lặng lẽ mùa thu	76
HOÀNG NAM HIỀN	Chân trời tím	78
	Nghe hồn vỡ	80
	Trái tim cười hóa đá	82
NGUYỄN THỊ ÁNH HỒNG	Đa diết sông Dinh	83
ĐOÀN GIAO HƯỞNG	Vô tình	85
TRƯƠNG XUÂN HUY	Đà Lạt chiều mưa tháng 5	86
	Trình	88
INRASARA	Cao nguyên em	89
	Cổ quận	90
	Katê mới	91
PHẠM HUY KHUÊ	Màu tím	92
	Vắng vẻ	93
LÊ THỊ KIM	Tháng giêng mùa xuân còn sót lại	95
	Thực hư	97
	Hé mở	98
	Đồng nhìn em như thế	100
	Cùng cơn mưa	102
TRUNG KIÊN	Ghen hờ	104
	Rừng ái ân	105
	Lang thang mây chiều	106
GIANG LAM	Hương Đà Lạt	107
	Nắng	108
	Không đề	109
	Tơ	110
LÊ MẬU LÂM	Đà Lạt vắng em	111
	Không đề	112
ĐÀO PHONG LAN	Lý khúc	113

THU LAN	Lời cuối cho anh	114
	Mưa đầu mùa	115
	Nụ hoa	116
	Một thoáng hương rừng	117
PHI LONG	Nỗi nhớ	118
	Ngã ba sông	119
	Tự hỏi	120
NGUYỄN LƯƠNG	Góc phố	121
	Lang thang	122
HIỀN PHƯƠNG	Đêm hoài niệm	123
HOÀNG ĐÌNH	Định mệnh	124
QUANG	Có thể	126
	Hồng tử muội	128
	Thơ gửi sương mù	129
TRƯƠNG QUỲNH	Dưới bóng hàng dương	131
	Gặp lại người xưa	132
HÀ THIÊN SƠN	Xin tặng người	133
	Không đề	134
	Áo ảnh chiều	135
NGUYỄN ÁNH TUẤN	Một chiều đi qua phố cũ	136
	Câu thơ ngày về	138
NGỌC THU	Chiều cao nguyên	139
	Xa	141
	Phượng tím	142
VĂN ĐỨC THU	Sắc lá thời gian	143
NGUYỄN THỊ THANH		144
TOÀN	Hoa lai	145
	Xa anh	146
	Miền đất không cô đơn	
THÀNH TRUNG	Trời thu Đà Lạt	147

NGUYỄN MẠNH	Thác Preen	148
TỎA	Tình em	149
TRẦN THẾ TUYẾN	Đà Lạt tôi qua	150
	Vô tình	151
	Người ấy	152
TỪ KẾ TƯỜNG	Gửi một người đã xa Đà Lạt	153
	Đà Lạt một mình	156
	Một chiều với suối vàng	158
	Mimosa chưa tới	160
TRẦN NGỌC TRÁC	Đêm tự tình	162
	Tình sơn cước	164
VƯƠNG TRỌNG	Trước nguyên sơ kỳ diệu	166
TRẦN CHẤN UY	Hoa đêm	168
	Khi mùa thu đến	169
NGUYỄN VĨNH	Tình cờ	170
PHẠM VĨNH	Chiều công viên	172
	Bâng khuâng chiều	173
BẰNG VIỆT	Buổi chiều sương bay trên Đà Lạt	174
	Hoa tường vi	176
PHẠM VŨ	Mưa rừng	178
	Phảng phất mùi hoa bưởi	179
	Đêm Đà Lạt	180

CHỮ THÍCH ẢNH

Bìa 1 Chiều Thu Đà Lạt

4 Tháp Vi Ba Đà Lạt

(Bưu điện tỉnh Lâm Đồng)

4 Trung tâm Bưu điện Đà Lạt

(Bưu điện tỉnh Lâm Đồng)

Ảnh : NGUYỄN BÁ TRUNG

THƠ TÌNH ĐÀ LẠT

TẬP THƠ nhiều tác giả

NXB VĂN HÓA THÔNG TIN
HÀ NỘI THÁNG I NĂM 1997

Chịu trách nhiệm xuất bản
QUANG HUY

Biên tập

NGUYỄN VĂN TOẠI

Bìa và trình bày sách

KHÁNH TOÀN

Sửa bản in

THANH BÌNH

*In 1000 cuốn Khổ 14,5 - 20,5 Cm Tại Công Ty In Trần Phú TP Hồ Chí Minh Giấy phép
xuất bản số: 135/CXB-109/VHTT
In xong và nộp lưu chiểu tháng 1 năm 1997*

Giá : 20.000đ

